

Městské divadlo Brno

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

v roce 2010 jsem byl jednou berlínskou uměleckou agenturou dotázán, zdali bych nezrežíroval světovou premiéru muzikálu Papežka, který napsali mladí němečtí autoři soustředění kolem hudebního skladatele a textaře Dennise Martina. To právě oni „zvítězili“ v nevypsané, avšak o to tvrdší světové soutěži o získání autorských práv na stejnojmenný bestseller americké autorky Donny W. Cross. Ta se nakonec rozhodla pro mladíky ze středního Německa, konkrétně z Fuldy, kde se část jejího historického románu, pojednávajícího o krásné a zvláštní legendě z poloviny 9. století našeho letopočtu, odehrává. Řada světových agentur, produkcí i konkrétních autorů tzv. ostrouhali (mezi nimi např. i Frank Wildhorn, autor mnoha muzikálů, z nichž jeden velmi dobře znáte, neboť ho máme od podzimu na repertoáru v režii Petra Gazdika: „Jekyll a Hyde“). Ten enormní zájem má své kořeny především v onom nádherném a neobvyklém příběhu, který Donna W. Cross ve svém románu vypráví. V Německu jej bylo prozatím prodáno více než 8 milionů kusů!

Donnu jsem poznal při tiskové konferenci, kdy 10 měsíců před premiérou podpořila svou přítomností inscenační projekt nového muzikálu. Když jsem ji už tenkrát pozval do našeho města Brna, zaskočila mě informací o svém dědečkovi, který pocházel právě z naší země. A pak po světové premiéře, která se odehrála 3. června 2011 v Zámeckém divadle ve Fuldě, jsem jí své pozvání zopakoval. Nadšeně souhlasila a jsem velmi rád, že skutečně do Brna přiletí den před naší premiérou, tedy 3. února, a že v den jejího příjezdu s ní i Dennisem Martinem můžeme uskutečnit mimořádnou tiskovou konferenci v našem divadle. A samozřejmě jsem pyšný, že jsme tím druhým divadlem na světě, který tento muzikál uvede.

Důvody, které mě vedly k rozhodnutí nastudovat toto mimořádné dílo, jsou následující: Četl jsem, že až má duše odejde z tohoto světa, bude zkoumána, jak využila daru pozemského života. A jsou to údajně dvě základní otázky, které nám budou kladeny:

1. jak intenzivně jsi se vzdělával
2. jak intenzivně jsi miloval

Tak tedy láska a vzdělání – to jsou ony dva nejvýznamnější komponenty našich životů. Mnohokrát jsem se nad tímto sdělením zamýšlel a pokoušel jsem se najít ještě něco významnějšího. Nepodařilo se mi to. Žít v lásce a v permanentním vzdělávání se. Obdivuhodně jednoduché a silné právě i pro ono obohacující se propojení!

Když jsem se poprvé setkal s románem Donny W. Cross „Papežka“, byl jsem nadšen, jak její hlavní hrdinka realizuje právě svůj, byl krátký život, skrze tato „vyšší příkázání“. Od útlého dětství touží její přirozený a neobvykle velký talent po dalším vzdělávání, od útěku z domova touží její opuštěná duše po lásce. Obě realizuje s nádhernou vášní, ať už jako lékařka pomáhající každému potřebnému, či později jako papež, který pro svůj vztah k lidem, pro laskavou péči o ně dosáhne obecného pojmenování „Papa populi“. I svůj osobní život završuje skrze lásku. Bohužel její čekání na narození dítěte končí nešťastně.

Dynamické, citově extrémně angažované dílo Dennise Martina a Christopa Jila mě silně zasáhlo již při našich prvních kontaktech a v průběhu spolupráce s celým inscenačním týmem i se souborem jsem se skrze realizaci mých představ jen dále utvrzoval v přesvědčení o mimořádnosti hlavního sdělení tohoto příběhu.

Lhostejno, zda-li je člověk mužem, či ženou... tím nejdůležitějším je obsah našeho života, který mu vtiskneme jen my sami proti všem příkořím, proti předpojatosti okolí, proti nevdělanosti a nelásce.

Během dvou a půl měsíce, kdy se muzikál Papežka ve Fuldě hrál, se uskutečnilo neuvěřitelných 116 vyprodaných představení! V roce 2012 se v letních měsících muzikál do tamního Zámeckého divadla znovu vrací a pak bude uveden i v dalších městech.

Za všechny kolegy z Městského divadla Brno se s Vámi těším na shledanou nejenom u tohoto neobvyklého a mimořádného hudebně-divadelního díla s téměř neuvěřitelným názvem „Papežka“.

Stanislav Moša, ředitel MdB

 DOKOŘÁN

**ÚNOR
2012
CENA 15,- Kč**

KŘÍDLA
 2010/2011

Lenka Janíková předává cenu Inscenace sezony Petru Gazdíkovi za muzikál Mary Poppins

Foto: Jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl

Igor Ondříček předává Cenu bezpečného zázemí Anně Čupové

Jef Kratochvíl předává Cenu kolegii redakce Dokořán Petru Gazdíkovi

Lenka Janíková předává cenu Osobnost roku Stanislavu Michalíkovi

Skalni divák Tomáš Poršek předává cenu Nejvýraznější tvůrčí počín Jaroslavu Milfajtovi

Aleš Slanina předává cenu Herečka sezony Aleně Antalové

Hana Holišová předává cenu Herec sezony Dušanu Vitázkovi

Justo Jorge Jedině pochybnost

Jedině pochybnost, která mi našeptává,
že bych mohl pokračovat v jiném životě,
mi brání prorazit
neprůhlednou mlhu,
která mě dělí od smrti.
Ach šílená pochybnosti,
obrať se v jistotu
a osvobod' mě od nejhorší viny:
být pořád sebou.
/přeložil Antonín Přidal/

Optimismus je nejpříjemnější
forma odvahy.
(Anatole France)

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

William Shakespeare

Zkrocení zlé ženy

Režie: Stanislav Slovák

SILVESTROVSKÁ PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

31. PROSINCE 2011

Foto: jef Kratochvíl

LELKOVÁNÍ JIŘINY VESELÉ

S VÍTĚZI ANKETY KŘÍDLA

O tom, že zemská přitažlivost není nepřekonatelná, přesvědčují diváky Alena Antalová a Dušan Vitázek každou reprízu *Mary Poppins*. Pohádkový muzikál, kde Alena-Mary skutečně „létá“ a Dušan-Bert alespoň oběhne portál hlavou dolů, diváky po právu očaroval a stal se inscenací sezony. A tak možná symbolicky také oběma hercům poslali alespoň nejvíce hlasů v divácké anketě a tudíž Křídla 2010/2011.

Co pro vás divácká přízeň znamená?

AA: S cenami mám všeobecně problém, i když právě ty divácké jsou mi asi nejsympatičtější. Ale mám trochu pocit, že by bylo lepší, kdybychom žádné oceňování ani neměli v systému, že to zbytečně vše trochu degraduje. Vlastně pro mne většina cen ztratila prestiž. Jako největší ocenění cítím to, když se mi podaří do představení vložit nejvíc, co dokážu, i když je to pořád málo. Když je konstelace hvězd taková, že vznikne něco jedinečného jen pro ten jediný večer, co se už nikdy nezopakuje.

DV: Je pravda, že Křídla už jsem několikrát viděl a taky jsem při jejich předávání účinkoval, oceněn jsem byl však poprvé. Pokud se mám přiznat, nejsem schopen si přízeň diváků úplně vychutnat, mám na to blbou povahu. To ale neznamená, že si jí nevážím nebo necením. Mnohem lépe se mi žije s přesvědčením, že je to hezký projev přízně k divadlu samotnému, kterého jsem součástí.

Mary Poppins, kouzelná chůva pevných mravních zásad, v čem je vám sympatická?

AA: Je to hodně dobře a citlivě napsaný muzikál, z něhož vyzařuje energie, která nikoho k ničemu nenutí, ale osvobozuje. Mne jako herečku i diváky v hledišti. Mary je jedna z těch svatých postav jako dalajláma, které dokáží strašně moc jen tím, že jsou. Umějí otevírat srdce, spojovat lidi a oprošťovat od zbytečných nánosů, které nám všem těžký život každý den ráno nakládá na ramena. Mary Poppins nás nemění, jen ty těžké a nepotřebné věci, přes něž se člověk málem někdy zadusí, sundává.

DV: Na to se těžko hledá normální odpověď. Je prostě sympatická tím nejkouzelnějším způsobem.

A kominík Bert, v čem se vám líbí?

AA: Je to stejný druh člověka jako Mary, také to všechno ví a má v hlavě srovnané, jen je trošku undergroundový, trošku méně zodpovědný, ale vlastně je to tatáž kasta.

DV: On je opravdu absolutně bezstarostný, úplně a zcela optimistický a hlavně se umí ze všeho radovat. To se mi fakt líbí.

Jak se vám hraje s dětmi?

AA: Jsou všichni velmi šikovní. Pamatuji si ještě ze zkoušek, že já nevěděla nic, ale ony už věděly, která scéna bude následovat.

DV: Jo, s děčkama je to bezva. Zkoušení je sice trochu otrava, protože je těžké udržet jejich pozornost, zato nás to ale víc motivuje k tomu, abychom je strhli svou energií, aby je to divadlo bavilo. Na jevišti jsou ale super. Soustředění, při věci, mnohdy mě vytáhnou ze situace, kdy to sám popletu. Jsou úžasné.

A jak se vám letí? Je to složité a nebezpečné? Stihnete vnímat i ty nadšené pohledy pod vámi?

AA: Mary musí prostě odletět, proto si divadlo dovolilo ten luxus a zařízení pronajalo od jedné londýnské firmy. Z mé strany ale nejde o žádný mimořádný výkon, je to výkon počítače a technika, který ho ovládá. Větší nervy jsou, zda vůbec odletíme, už třikrát se stalo, že počítač kleknul. Já aspoň v tu chvíli nebyla na jevišti (zato v hledišti byla celá moje rodina ze Slovenska), ale moje kolegyně čekala dvakrát nachystaná s deštníkem, dokud nepřišel technikář, aby ji odepnul...

Vaše oběhnutí portálu, přiznávám, velmi obdivuji. Jak moc je to fyzicky náročný výkon?

DV: Je to náročné spíš technicky než fyzicky. Nějak si prostě v hlavě poskládat koordinaci, aby u toho člověk nevypadal jako pytel brambor. Když se na to ale přijde, tak už je to pak docela jednoduché.

Tři děti na jednu herečku, to je úctyhodný výkon. Zvládáte to? Pomáhá vám nějaká chůva?

AA: Shodou náhod mi s dětmi a domácností vypomáhá moje švagrová. A já ani nevím, jak jsem to zvládala bez ní. Pravidelně dojíždějí

i mí rodiče z Bratislavy, kteří u nás stráví vždy několik dnů.

Je pro vás Alena Antalová vzorem? Vaše žena, Pavla Vitázková, je také herečka, troufnete si rovněž na početnou rodinu?

DV: To vám do tohoto rozhovoru vklouzla zřejmě otázka pro Pavlíнку. :-)

A brali byste Mary Poppins ke svým dětem?

AA: Já bych nejraději byla sama Mary Poppins pro své děti. Když ale na ně někdy ječím jako blázen, spíš si připadám jako Andrewsová.

DV: Jasně. Doufám ale, že to nebudeme potřebovat.

Jakou pohádku máte nejraději a proč?

AA: Asi všechny vánoční klasiky a princezny, jako jsou pyšná, šíleně smutná nebo ta se zlatou hvězdou na čele. Z nových věcí mne zaujal večerníček *Pohádky z vršku*, ale jinak mám dojem, že v posledních době se nám nedaří natočit něco vkolepého.

DV: Jakmile bych vyslovil jednu, hned by mi přišlo líto, že jsem neřekl tu druhou. Pohádky mám rád všechny, i ty v životě.

Uplynulé období ale nebyla jen Mary Poppins. Která role vám přinesla nejvíc práce?

AA: Každá nová je nejtěžší. Ale je fakt, že Mary je pěvecky moje asi nejsložitější role. Vůbec jsem si se zpíváním nevěděla rady, takže jsem začala docházet k panu Pavlu Kamasovi z Janáčkovy opery. Ten mne učí základy, které mi zatím nikdo neřekl, přestože jsem absolvovala všechny tuzemské muzi-

**Alena Antalová
v muzikálu
Kvítek z horroru,
režie: Petr Gazdík**

kálové školy. A tak za pět minut dvanáct, nebo spíš pět minut po dvanácté, doháním, co jsem měla dávno vědět.

DV: Já nevím ani který je rok, ani sezona, natož co jsme v kterém období hráli nebo zkoušeli. Největší práci mi dá pořád role Dušana Vitázka v tomhle světě, v tomhle čase, v tomhle životě.

Mimochodem, vy jste letos měl dvě role, které pro vás musely znamenat probudit „zvíře“ v sobě – Zvíře a Edwarda Hydea. Je to těžší nebo snadnější než ztvárnit uhlazené gentlemany?

DV: Nejsem ani jedno, takže obojí je těžké :-). „Zvířata“ mají akorát tu výhodu, že jsou vždy uvolněná a ničím nesvázaná, na jevišti je veškerá pozornost soustředěná na ně a přitom se na všechno kolem dívají s obrovským nadhledem.

Co vás na Vánoce nejvíce dojalo?

AA: Máme tři děti, šest, čtyři a dva a půl roku, takže to je teprve romantika. Dárky nám Ježíšek přinesl 24. prosince ráno, večer jsme byli u manželovy rodiny, pak jsme jeli k našim do Bratislavy. Ale nejsložitější bylo zabalit více než stovku dárků...

DV: Já jsem docela cíta, dojmám mě už jenom

když řeknu Vánoce nahlas, já se klidně dojmu i u zdobení stroměčku, i u ranní pohádečky, ach bože, začínám být dojatý.

A čemu jste se na Silvestra nejvíce zasmáli?

AA: Osobně nejsem vůbec silvestrovský typ, jsem introvert, nejsem flámovač ani bavič a nepiju, protože mi to nechutná. Víc si odpočinu ve vaně nebo spánkem, nejvíc se vyřádím na jevišti. Navíc se hrála Poppins, takže jsme všechny tři, které tuto roli alternujeme, byly v pohotovosti. Já hrála odpoledne a protože se opět přijela podívat má rodina z Bratislavy, čekali, zda Mary odletí. Odletěla, ale tentokrát nefungoval výtah.

DV: To je nepřenosné, opravdu :-)

Jak se vám s Křídly poletí do nového roku?

AA: Doufám, že dobře.

DV: Tak to uvidíme. Lítám rád. A to i bez křidel.

Víte, co na vás čeká?

AA: Trochu ano, ale mluvit o tom ještě nemůžu. Ale bude to klidnější rok.

DV: Nemám tušení, což je bezva, je to vzrušo. Těším se.

A kromě divadla? Co třeba nějaký televizní seriál?

AA: Nabídky, které jsem dostala, mne ne-

lákají. Asi mám odseriálováno, protože asi nejsem herečka, která by mohla zahrát všechno. Ale nějaký pěkný film nebo televizní inscenaci bych si natočila ráda.

DV: Už jsem v jednom rozhovoru říkal, že bych rád účinkoval v seriálu, třeba v jednom dílu jako Guest Star. :-). Jako že by na konci jednoho dílu řekli: „A v příštím dílu uvidíte Dušana Vitázka, hvězdu hudebního divadla!“ A zvedlo by to sledovanost o další milion. :-). Ale v tom případě bych asi byl dost drahý.

Nejvíce se divákům líbil muzikál bratří Shermanových *Mary Poppins* v režii Petra Gazdíka, který si tak odnesl jedny Křídla 2010/11. A nedostí na tom, *Mary Poppins* (a také ještě muzikál *Kvítek z horroru*) mu vynesly i Křídla druhá – tentokrát od kolegii revue Dokořán. První otázka pro Petra Gazdíka takřka silvestrovského lelkování nad vodní dýmku v jeho oblíbené čajovně tak byla nabíledni:

Dvoje Křídla – vznášíte se?

Myslím, že to není ten pravý důvod ke vznášení se.... Jsem samozřejmě rád, když je moje práce oceněna, ale že bych po tom prahnul, či byl dokonce smutný, když se cen nedostává, nebo se naopak cítil extrémně šťastný, že jsem ocenění získal, tak to není. Co mne těší, u *Mary Poppins* především, je nadšení publika, které cítím pokaždé, když se účastním představení v hledišti. Je poznat, že i tatínkové si najdou své, vidí se tam, a jak mi přiznal můj kamarád, mají touhu jít pouštět draka. To mi dělá větší radost než ceny.

Hrajete, současně však stále víc režirujete. Čím se cítíte víc a čím raději?

Čím jsem raději, to nedokáži vůbec říct. Jsem však asi stále trochu víc herec. To je moje profese, kterou vnímám, a tak to do nás vkládali také na škole, jako své poslání. A když jsem vloni víc režíroval, už se mi trochu stýskalo. ***Je fakt, že jste herec, výhoda při režírování? Jste na herce pes?***

Přistupuji i k celku jako k roli. A „pes“ asi nejsem. Snažím se vytvořit hercům co největší klid. Jsem přesvědčený, že jen tak mohou vydat ze sebe to nejlepší, více svého srdce

a emocí, o což mi hlavně jde, a jak věřím, i diváky to více vtahuje do příběhů.

Vy taky často režirujete maminku, sestru, partnerku. Nepřináší to rodinné rozepře?

Ne. Pro mne je to komplikované v tom, že se sice hercům snažím vytvořit klid, ale v případech blízkých nemám tu trpělivost. Jsem na ně přísnější a v soukromých chvílích po zkoušce na ně tím „psem“ asi jsem. Tím znerovozňuji je i sebe. Ale jinak my máme divadlo rádi, povídáme si o něm s chutí, ale že bychom řešili osobní a konkrétní věci, to ne. Spíš si snažíme sdělit opačný pohled na danou věc.

Nevyčítá vám někdo, že obsazujete třeba sestru na úkor ostatních?

Moje sestra patří mezi přední herečky našeho divadla, nejsem jediný, kdo si ji obsazuje. Zatím jsem si ji vždy vybral z nějakého důvodu, který byl zcela jiný, než to, že je moje sestra. Navíc na tom nevidím nic špatného, i kdyby důvod „sourozencectví“ někdy převážil – divadlo od nepaměti tvořily celé divadelní, herecké rodiny a bylo to úplně normální.

S uvedením velkých zahraničních muzikálů bývá spojováno to, že s licenci divadlo dostane i vzor, jak vše udělat. Nakolik jste

do režie mohl vložit vlastní invenci a nápady?

Můžete mít stejné kulisy, kostýmy – ale máte vždy nové herce a převyprávět celý příběh, aby lidé hercům uvěřili, to pokládám nakonec za nejinvenčnější. Naše *Mary Poppins* je takzvaná „First class production“, což znamená, že musíme dodržet určité parametry, jako například vzhled postavy Mary, místem musí být Londýn a kominíci musejí být kominíci a ne instalatéři, ale to další pojetí v těchto mantinelech je zcela na nás. Tak k titulům také přistupujeme a naše inscenace jsou jiné než v New Yorku nebo v Londýně. V zážitku, který divákům přináší, si s nimi snad však nezadají.

V čem je *Mary Poppins* kouzelná pro vás?

Celý příběh je úžasný v tom, co přináší, v samotném mottu, že „...stačí chtít, a rázem vše je možné...“. Mary nenásilně učí nejen rodinu Banksových, ale i diváky v sále, co je v životě důležité. Nepoučuje, nezvedá ukazováček, není ale ani přehnaně láskyplná, není přehnaně nešťastná, není prostě falešná, neřeší hlouposti, to je na ní to nejlepší. A k tomu má kominíka Berta, správného kluka, který snad nad ničím nepláče a zdá se mu, že všechno může být dobré, když si člověk dá onu pomyslnou „lžičku cukru“.

Bral byste *Mary Poppins* k dětem?

Já si chůvu k dětem moc nedokážu představit, asi i proto, že u nás tradice chův není rozšířená tak jako třeba v Anglii. Neumím si

představit, že by nějaké „cizí“ děvče vychovávalo naše děti. Snažím se však být takovou *Mary Poppins* pro svoje děti sám.

Co vás čeká v dalších měsících?

Jsem teď obsazen u pana režiséra Moši do hlavní mužské role v muzikálu *Papežka*. V příští sezoně bych měl režírovat možná jeden muzikál a jednu činohru, co ale přesně, to bych nerad prozrazoval.

Na co se těšíte?

Těším se na celý ten rok, i proto, že nevím co přinese. Těším se, jak budu s dětmi a pojedu s nimi k „moříčku“ a těším se i na to, co mi přinese divadlo. Na to, co snad také přináší našim divákům. Neustále si prožíváme nové osudy, a to je povznášející a očistné. Tu „psycho-teatroterapii“ – zazpívat si z plna hrdla, vyplakat se i vykřičet a všechno dohromady, bych doporučil všem. My divadelníci prostě chodíme do divadla, nikoliv do práce. Nedávno jsme se s mými kolegy ze školy (ředitelé rozličných firem) shodli, že herec je jedna z mála profesí, v níž toužíte po stále větším penzu práce, bez potřeby zavedení speciálních motivačních procesů, které jsou jinak neodmyslitelnou součástí každého konceptu strategického řízení.:-) Myslím, že ona herecká nátura se šíří i na ostatní – my v divadle prostě svoji práci dělat toužíme...

Jak říká Karel Gott, nečekal jsem, že bych mohl vyhrát, žertuje výtvarník a scénograf Jaroslav Milfajt. Křídla 2010/2011 za nejvýraznější tvůrčí počin však připadla právě jeho „knihovně“ v dramatinizaci románu *Jméno růže*.

Křídla 2010/2011 ale určitě nebudou vaše první cena...

Cen a různých ocenění jsem získal dost, ale nejsem sběratel a většinou si ani nepamatuji, za co vlastně byly. Tu první jsem asi obdržel, když jsem v Divadle Radost režíroval a dělal výpravu ke *Hře o Dorotě*, s níž jsme pak uspěli na festivalu v Záhřebu. Ona to byla také moje první profesionální režie, a tak jsem si navíc začal myslet, že jsem režisér. Věřil jsem tomu asi pět dalších inscenací, než mi kamarád řekl, abych se raději držel svého kopyta. Naštěstí jsem ho poslechl.

Rozlišujete ceny od diváků a od odborných porot?

Určitě, zásadně a není těžké uhodnout, které jsou pro mne cennější. Každá cena má ale především hodnotu podle těch ostatních inscenací, to je logické. Vedle *Mary Poppins*, která se hrála více než stokrát, je ocenění za *Jméno růže*, které se hrálo jen asi dvanáctkrát, mnohem cennější. Absolutně jsem s tím, jak říká Karel Gott, nepočítal a myslím, že to nepřekvapilo jenom mne. Je to jen důkaz, že i outsider může někdy zazářit, a o to je to příjemnější.

Byla pro vás práce na scéně pro *Jméno růže* nějak výjimečná?

Je to takzvaně klasika, jakýsi kritik to odsoudil, že jde o kašírku. Ano, jde, a přiznanou. Měl jsem nechat natahat šutry na scénu? Ta kašírka z toho hlavně netrčí, minimálně diváci by reagovali v hodnocení asi jinak. Také potom za mnou přišel dramaturg té inscenace a řekl mi, že scéna byla pro něj obrovským zklamáním. Aspoň vidíte, že i obrovskému zklamání mohou narůst křídla. ***Jak moc jste svázán při práci režisérovými požadavky?***

Režiséra odjakživa ctím. Existuje sice pár režisérů, moc jich ale není, kteří to nechají zcela na vás, ale většinou má režisér nějakou představu, dokonce někdy aniž to ví – a ten jeho pohled je důležitý. Při jedné přednášce o scénografii jsem se studentů ptal, co je nejdůležitější vlastnost pro divadelníka. Padaly desítky věcí, až pak jedna dívka řekla vřímavost, empatie. A to tvrdím taky. Považuji za strašně důležité, aby se scénograf uměl vcítit do toho, co má režisér na mysli.

Může být dobrá scéna ve špatné inscenaci? A naopak, špatná scéna v dobré?

Určitě, není to ani výjimečné. I když obvykle to nebývá tak vyhraněné a záleží hodně na úhlu pohledu. Osobně považuji za špatné znamení, když za mnou po představení přijdou lidé s tím, že scéna byla krásná.

Není vám přece jen líto, že scénografie je trochu popelka? Když funguje, diváci ji skoro nevnímají.

Neberu to jako svoji exhibici. Když děláte *Ondínu*, je to hodně výtvarná záležitost, ale když děláte klubové představení, tak z toho musí prioritně vyjít herci. Muzikál *Bídníci* – tam musí příběh jít v sepětí s ohromující výpravou, aby to zapůsobilo tak, jak má, ale v čistě herecké inscenaci, jako teď bylo *Zkrocení zlé ženy*, jsme chtěli, aby tam scéna nebyla snad ani přítomná. Není to o skromnosti, ale o funkčnosti. Scéna má jít vždycky za vozem, ne razit cestu – to je pro mě špatně.

Máte raději velká jeviště, nebo komorní scény?

Dělal jsem v těch největších domech, ale také ve sklepech, dělal jsem divadlo jednoho herce i inscenaci, kde jich hrálo padesát. Je mi to fuk. Je to o tom, co děláte, teprve pak o prostoru. Scénografie mne dodnes vzrušuje – a proto jsem taky zřejmě schopen ji stále produkovat. Přes Vánoce jsem měl asi čtyři dny pauzu a už jsem se těšil, že to začne. Jedna generálka, druhá, rozjeté výroby. Mám rozdělaných pět inscenací a těším se, jak znovu zapadnu do toho kolotoče.

Jak se vám poletí s *Křídly v novém roce*?

Snad stejně jako vloni. A doufám, že si je hned nepolámu!

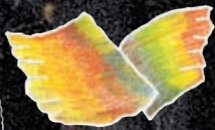
Foto: jef Kratochvil,
Tino Kratochvil

KŘÍDLA 2010/2011

21. PROSINCE 2011

KŘÍDLA

Scénář a režie:
Petr Štěpán

Foto: Jek Kratochvíl, Tino Kratochvíl

V OSLNĚNÍ

ALEŠ SLANINA

Koncem ledna oslavil teprve šestadvacet, kmenovým členem zdejšího divadla je od 1. srpna 2010, přitom hned získal cenu Křídla pro nejoblíbenějšího herce za sezonu 2009/2010. Sympaťák s dobráckým úsměvem Aleš Slanina. Diváci mu tehdy dali více hlasů než Petru Štěpánovi a zvěčnělému Eriku Pardusovi. Zásadní podíl na jeho úspěchu má titulní role v muzikálu *Mozart!*, umístil se s ní na prvním místě rovněž v anketě kulturního portálu *i-divadlo.cz*. V Městském divadle Brno ale není Aleš Slanina žádným novicem, začal už ve svých čtrnácti letech jako externista. Nikdo mu neradil, přišel prostě sám, rozhodl se tak. Už tehdy něco o hereckém projevu věděl. Z jeho současných větších rolí připomenu Kornelia Hackela v muzikálu *Hello, Dolly!*. Hrál taky v Mahenově divadle, hraje v Divadle Radost, znáte ho z televizních seriálů – *Četnické humoresky*, *Černí baroni*, *Letiště*. Rád vaří i peče, bytostně nesnáší žehlení.

Aleš Slanina oslňuje diváky a sám, jak skromně řekl, bývá oslňován výkonem svých kolegů. Často, jak přiznává, chodí do jiných divadel, dělá ho to baví a pak srovnává. „Tady jsou hrozně šikovní herci,“ říká.

Jak jste se mezi ně dostal?

Hrál jsem už rok v Divadelním studiu V, když jsem se přihlásil do konkurzu zdejšího divadla. Rozhodl jsem se sám, řekl jsem si, proč bych nemohl hrát v divadle? Nějakou náhodou to vyšlo. Dobře jsem už tenkrát věděl, že nestačí jen chtít, člověk musí taky umět. Já neuměl nic, byla to taková velká sázka do loterie od pana ředitele Stanislava Moši, že mi dal vůbec nějakou šanci. Až potom jsem šel na konzervatoř a pak na Janáčkovu akademii múzických umění. Cítil jsem se tady dobře, ale věděl jsem, že se toho musím strašně moc naučit.

Zvládal jste to – benjamínek mezi zkušenějšími herci?

Bylo to fajn, Městské divadlo jsem znal už předtím, chodil jsem tam. A najednou jsem stál na jevišti s herci, k nimž jsem vzhlížel. Do určité míry taky člověk ztratí ideály (*smích*). Byl jsem pak dlouho nejmladší, vystřídal jsem Denny Ratajského, který odešel.

Na jevišti působíte sebevědomě, jste takový i v soukromí?

Úplně sebevědomý nejsem. Je to taková obehnaná odpověď, myslím, že většina herců není tak sebevědomá, jak se zdá. S každou rolí

začínají od začátku, mají určité zkušenosti, ale pokaždé je to jiný text a jiná role. Takže člověk musí pracovat od základů a samozřejmě se mu to pod rukama všechno bortí, aspoň já mám ten pocit. Ze začátku je to v pohodě, pak mám takovou tvrdší krizi, která se, zaplaťpámbu, většinou zlomí. Herec si za svým výkonem musí stát, jinak by se z toho zbláznil.

Je pravda, že jste spíše vážnější, i když na jevišti dokážete publikum rozesmát?

Určitě jsem vážnější. Hrozně moc přemýšlím, vlastně nad vším; nad prací a celkově nad životem. Samozřejmě mám rád srandu, rád sedím s kolegy v divadelním klubu a směju se. Ale jsem takový hloubavější typ. Komedijní postavy mám rád, ale když v úvodu zmiňujete Mozarta, v té roli moc komických prvků není, a přesto tu roli hraju nejradši.

Než se zeptám, jak jste se k roli Mozarta dostal, připomenu stručně vaše působení, i když soupis všech rolí lze snadno najít na divadelním webu i jinde na internetu. Jako benjamínek jste vkouzl do company Koločava a West Side Story, následovaly menší role mj. v crazy komedii Dvě gorily proti mafii, v postmoderní inscenaci Magická flétna, v muzikálech Odysseia, Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť, Markéta Lazarová, Balada o lásce (Singoalla), Les Misérables (Bídníci) a Evita, v operetce Ferdinand, kd'E ste? i v dramatech Smrt Pavla I., Equus a Tři mušketýři. Z větších rolí jste zaujal ještě jako Fernando de Champlatreux v operetě Mam'zelle Nitouche, Princ v muzikálové pohádce Sněhurka a sedm trpaslíků, jako Ernst v muzikálu Probuzení jara (Spring Awakening). Jak to tedy bylo s Mozartem?

Hudební nastudování dělal Caspar Richter a mám jen své tušení, že určitým způsobem zasahoval do obsazení tohoto muzikálu. Na interním konkursu jsem zpíval jednu píseň z *Bídníků*, snad se líbilo, vyšlo to. Pro mě to bylo obrovské překvapení, netušil jsem, že bych takovou roli mohl dostat, myslel jsem, že se probouju k menší roli.

Vybral vás tedy Caspar Richter?

Netuším, možná měl do toho co říci, my se tyto zákulisní věci nedozvíme. Buď režisér Stano Slovák, nebo pan ředitel Moša, případně pan Richter. Není to tak, že bychom se ptali, možná je lepší to nevědět (*smích*)...

A co ctitelky? Přibývají? Máte i tajné?

Ctitelek přibýlo. Těžko tajnou ctitelku defino-

*V muzikálu
Sny svatojánských nocí,
režie: Stanislav Moša*

vat, ale když vám někdo pošle bonboniéru nebo kytku a tam jen podpis, vymyslím si... Lenka, tak je tajná, i když se podepíše. Některé ctitelky znám, s některými si píšu. Ano, píší mně i starší ženy, třeba jedna 75letá paní z Kyjova. Poslala dva moc krásné dopisy, *Mozarta!* prý viděla se mnou pošetě, měl jsem velikou radost, člověku to udělá dobře. Občas, samozřejmě ne každý den, mě pozná někdo na ulici, pochválí představení a řekne, že rád chodí do divadla. Před pár dny jsem seděl v kavárně na Kobližné a při odchodu na mě volala partička asi šesti mladých mužů, jestli jsem to já, kdo hraje v *Sugar!*. Měli nachystané šampaňské, tukli si se mnou, měl jsem z toho radost.

V Divadle Radost hrajete jako externista od října 2008 Jánošíka v muzikálu Malované na skle, nyní tam také dohráváte v představení Rychlé šípy. Stává se někdy, že hrajete dvě představení v jednom dni – každé v jiném divadle?

To se stává, a je to docela jízda. Prožil jsem dva takové pekelné dny. V Městském divadle jsem večer účinkoval v muzikálu *Cikáni jdou do nebe*, v noci jsem vlakem přešel do Pardubic, kde jsme hostovali s Radostí, dopoledne jsme tam hráli dvoják *Rychlých šípů*. A z Pardubic rychle do Brna, už nevím, co jsme večer hráli. A jiný den, vzpomínám si, jsme v Radosti zase dopoledne dělali dvoják *Rychlých šípů*

a v Městském divadle byla ve dvě veřejná generálka a pak o půl osmé předpremiéra. Čtyři představení za den, to tedy byl záhul! Ale něco takového nebývá běžné.

Dvoják znamená v herecké hantýrce dvě představení za sebou?

Ano. Znamená to, že jedno představení hrajete třeba v 15.00 a další v 19.30.

Byla vaše cesta k divadlu přímočará?

Nepocházím z herecké rodiny, umělecké vlohly měl snad jen můj dědeček, hrával na tahací harmoniku, a taky moje maminka a strýc. Chtěla mít ze mne lékaře, nebo prostě někoho s tzv. normálním povoláním. Nikdo mě k herectví nevedl, ale začal jsem chodit do folklorního souboru Púčik. Taky tam jsem byl dlouho jeden z nejmladších, protože tehdy existoval jeden soubor, později vznikl ještě dětský. Takže jsem přešel do toho dětského a až jsem vyrostl, vrátil se zpátky mezi ty velké. A tam už jsme vystupovali na různých festivalech před diváky a mně to začalo asi podvědomě dělat dobře, pomalu jsem směřoval k divadlu. V amatérském Divadelním studiu V jsem přičuchl k divadlu jako takovému. Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel, ale byla to přímočará cesta. Pokud nezapomenu na mateřské gymnázium.

Patrně jste tam nedokončil...

Přešel jsem jen Třídou kpt. Jaroše a zamířil na konzervatoř. Na gymnáziu mě to přestávalo

trošičku bavit – doufám, že si to nepřečte moje bývalá profesorka matematiky paní Vlasta Duchoňová. Rodiče byli proti, ale maminka byla po čase ráda, protože z třídních schůzek na gymnáziu přicházela smutná, já jsem vyrušoval a moc se nepřipravoval. Ze schůzek na konzervatoři se vracela spokojená (*smích*). Dnes už mi nikdo nevěří, že jsem se zúčastňoval matematických olympiád, bavilo mě to.

Cím byste byl, kdybyste se nestal hercem?

S kolegyní a kolegou jsme absolvovali masérský kurs, hrozně mě to chytlo, možná bych se věnoval tomu. Ale dělám to jen ve volném čase. Spíše bych pracoval v kavárně, to by mi bylo nejbližší.

Jako číšník?

Nejlepší by bylo pracovat jako majitel kavárny a jen sedět a pozorovat své zaměstnance.

Muzikálový ateliér JAMU jste absolvoval v červnu 2011. Jak jste vycházel s Ladislavem Kolářem, vedoucím ateliéru?

Byly to moc fajn čtyři roky. S Lárym i jeho manželkou Míkinou se známe už delší dobu. Vždyť s oběma jsem hrál hned v mé první inscenaci *Koločava*. Na JAMU jsem přišel asi po šesti letech mého působení v Městském divadle, máme spolu moc hezký vztah.

Jak vzpomínáte na Koločavu, svoji prvotinu? Nedobírali si vás kolegové v divadle?

Už si nevzpomenu, jestli dobírali, ale muselo to být pro ně asi divné. Jim hodně přes dvacet, každý nejméně s konzervatoři, většina s JAMU a najednou přijde nějaké tele z folkloru. Ovšem *Koločava* je krásná, muzikál miluju především kvůli Javorům, je to moje srdcová záležitost. Baví mě spojení folkloru, i když stylizovaného, s divadelní podobou. S Javory jako souborem jsem nikdy nic neměl, jen vloni mi Petr Ulrych tajemně naznačil, že

by možná příští rok něco mohlo být. Ale je to v největším zrodu, víc neřeknu. Snad jen k folkloru: nedávno jsme se souborem Půčik slavili 20. výročí existence, podílel jsem se na koncertu. Tančil a zpíval jsem tam od svých šesti let.

Jaká byla vaše vůbec první divadelní role a jakou studujete nyní?

V Divadelním studiu V jsem hrál Zajíce v pohádce *O zlé koze*, bylo to krásné, většinou jsme hráli pohádky. Teď s panem ředitelem a režisérem Mošou studujeme historický muzikál *Papežka*, mám úžasnou roli Anastasia, vysoce postaveného Římana. Je to záporná postava s hodně náročným partem, s těžkým zpíváním, doufám, že to zvládnu. Dosud jsem zápornou postavu nehrál, jen v *Jekyllovi* menší roli Spidera. Všichni herci říkají, že lépe se hraje grázl, nemohl jsem to zatím posoudit, ale pracuje se mi na té roli dobře.

Jaký je Anastasius?

Je zlý (*smích*). Zneužívá moci, intrikuje, snaží se svrhnout papeže, chce se dostat na jeho místo, neštítit se vražd.

K masérství se přihlásila v nedávném rozhovoru i Marta Prokopová. Kdo je tím třetím?

Radek Novotný. Společně jsme absolvovali šestitýdenní víkendový kurs, vždy od 9 až do 17 hodin, pak jsme často měli představení. Bylo to náročné, ale stálo to za to. Pokud se ptáte na masáže, jsou pro maséra docela fyzicky náročné, i když se to možná nezdá. Nelze je provádět po zkoušce a dvou představeních.

Masírujete grátis?

Dělám to zadarmo, ale někdy se to nepovede (*smích*).

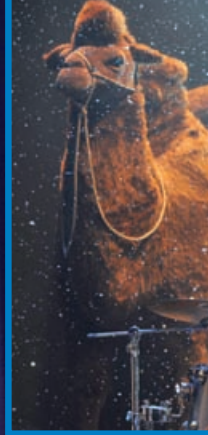
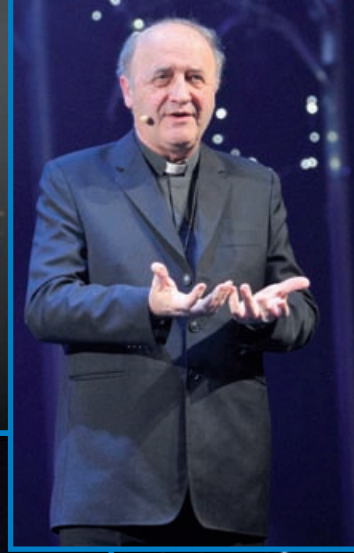
Jan Trojan, foto: jeř Kratochvil

S Ivanou Skálovou
v muzikálu
Hello, Dolly!,
režie: Gustav Skála

S Lenkou Janíkovou
v muzikálu
Hello, Dolly!,
režie: Gustav Skála

Přímý televizní přenos koncertu věnovaného všem, kteří se účastnili Tříkrálové šírky. Stovkám koledníků zazpívali Děbbi, No Name, Martin Harich, Hradišťan a Václav Neckář s Baci. Večerem provázela Martina Kociánová. Režii pro ČT 1 měl A. Rezek.

Foto: Tino Kratochvíl

8. LEDNA 2012 HUDEBNÍ SCÉNA

TŘÍKRÁLOVÝ KONCERT

ÚNOR 2012

VSTUPENKY ON-LINE na www.mdb.cz

Robin Hawdon: DOKONALÁ SVATBA

Bill s Rachel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. Jenže ráno před obřadem se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než ji okamžitě ukryt do koupelny a za vydatné pomoci svědka Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou... Skvostná klasická situáční komedie, při níž se báječně pobavíte!

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková nebo Svetlana Slováková, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holišová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

Andrew Bovell: VÝKŘIKY DO TMY

Důvtipná forma této napínavé, psychologicky laděné tragikomedie těží z permanentní konfrontace rozličných úhlů pohledu v několika souběžných liniích. Postupně skládá portréty a vzájemně jen domněle nesouvisějící výseky ze života devíti postav – dvou manželských párů, muže obviněného ze zločinu, neurotické psycholožky, jejího manžela, její pacientky, jakož i jednoho osamělého muže, jenž byl kdysi pacientčíným snoubencem, v mozaiku plnou překvapivých zvratů, scelenou souhrnou okolností ve strhující koncert jdoucí až na dřev vztahů mezi pohlavími, ve drama lidí, mužů a žen, pevně lapených do sítě vášní, tajností, lží, sexu a smrti. Vypráví o chybách, které děláme, o následcích, které si za ně odnášíme. A důrazem na absenci důvěry a lásky poukazuje právě na jejich nezbytnost a potřebnost v našich životech.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Štěpán, Pavla Vítázková, Markéta Sedláčková, Viktor Skála, Lenka Janíková, Eva Ventrubová, Tomáš Sagher, Robert Jicha, Martin Havelka, Tereza Škodová a Bohumil Vítila.

Pierre Corneille: CID

Jeden ze základních kamenů klasického dramatu v dějinách divadla námětově čerpá svůj úžasně strhující příběh ze španělských rytířských romancí. Láska Jimény a dona Rodriga spěje ke šťastnému závěru i ve snátku, ale situace se nečekaně zkomplikuje. Jiménin otec totiž urazí otce Rodrigova a Rodrigo mstí otcovu pohaněnou čest: v souboji hraběte zabije. Jiména žádá Rodrigovu hlavu, podřizuje lásku vůli a požadavku rodové cti. Rodrigo však vybojuje Španělsku důležité vítězství nad Maury a získává čestný přídomek Cid (pán), jakož i panovníkovu přízeň za své zaslouhy o stát. Jiména nicméně trvá na potrestání muže, který zabil jejího otce, přestože jej miluje... Pod kůží se vtrající dramatický účinek scén, oplývajících velkolepým a přitom zcela logickým patosem, roste z mistrovské výstavby děje, který se točí kolem konfliktu lásky a cti, vášně a vůle a nutí jak Rodriga, tak Jiménu volit mezi vzájemnou láskou a povinností vůči rodině a státu. Zvítězí povinnost, rodová a osobní čest spolu s vyššími a nadosobními zájmy nad individuál-

ním citem, který nazýváme láskou? To se dozvíme až v samotném závěru tohoto mimořádného díla. Corneillovo skvostné básnické drama (staré bezmála čtyři století) tak může v naší době, prosáklé od teorie po praxi egoismem, době, kdy pojmy povinnosti a čest zplněly k bezobsažnosti, rezonovat myšlenkami nejen provokativními a potřebnými, ale i nezbytně krásně podvrtnými.

Režie: Roman Polák

Hrají: Viktor Skála, Pavla Vítázková, Zdeněk Junák, Petr Štěpán, Jiří Mach, Lukáš Janota, Jaroslav Matějka, Patrik Bořecký, Evelína Kachlřířová, Irena Konvalinová, Miroslava Kolářová a další.

William Shakespeare: ZKROCNĚNÍ ZLÉ ŽENY

Všichni v Padově by chtěli krásnou, milou a pokornou Bianku, dceru pana Battisty, zejména pak romanticky rozdyčený Lucentio. Smůla všech smůl – pan Battista trvá na tom, že nejdrív musí prodat svou starší dceru Kateřinu. Ta je však pro svou hubatost, aroganci a neposlušnost naopak postrachem mužů a nápadníci se právem obávají, že ji nikdy nikdo za manželku chtít nebude. A právě proto by se nikdy nemohla vdát ani Bianka. To ovšem nemohou připustit! Seženou a zaplatí tedy Kateřině zeniča – užvaněného, chlubitěho a světem proťelého frajířka jménem Petruccio, který tuto dračici v sukních vskutku „zkrotí“. Nebo zkrotí dračeva ona jeho? A kdo bude nakonec větší sanf? Bianka, nebo Kateřina?

„Legendární úspěšnost této komedie je z velké části dána tím, že si zde autor zvolil téma stejně tak věčné jako i věčné – vztah mezi mužem a ženou, boj mezi pohlavími, a vtělil ho do atraktivní podoby divadelní frašky,“ napsal Jiří Josek, v jehož suverénním překladu hru uvádíme.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová, Martin Havelka, Evelína Kachlřířová, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Jakub Uličník, Josef Jurásek, Tomáš Sagher, Rastislav Gajdoš, Jan Apolenář, Eva Gorčicová.

J. Žák - H. Burešová:**ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA**

Filmový scénář legendárního snímku zná snad každý. Slavný film vznikl na základě divadelní komedie, kterou napsal středoškolský učitel Jaroslav Žák. Neopakovatelné postavičky „študáku“ a „kan-torů“ – stejně jako autorovo laskavě ironické vidění školy coby sportovního zápasu – jsou právem nesmrtelné. Žákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Lenka Janíková, Hana Holišová, Ivana Skálová a další.

PROGRAM ÚNOR

Činoherní scéna

12. st	19.30	Dokonalá svatba	
22. čt	19.30	Výkřiky do tmy	C4
32. pá	19.30	Výkřiky do tmy	C5
52. ne	19.30	Dokonalá svatba	
102. pá	14.00	Cid	
102. pá	19.30	Cid	E5
112. so	19.30	Cid	P
122. ne	19.30	Cid	
132. po	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
142. út	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
152. st	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
162. čt	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
172. pá	19.30	Cid	AB5
182. so	18.00	Cid	
192. ne	19.30	Cid	D
202. po	19.30	Cid	A1
212. út	19.30	Charleyova teta	
222. st	19.30	Charleyova teta	
232. čt	19.30	Brouk v hlavě	
242. pá	18.00	Brouk v hlavě	
252. so	19.30	Zkrocení zlé ženy	A6
262. ne	18.00	Zkrocení zlé ženy	
272. po	19.30	Škola základ života	
282. út	19.30	Cid	A2
292. st	19.30	Cid	A3

Hudební scéna

32. pá	14.00	Papežka	
32. pá	19.30	Papežka	A5/AB5
42. so	19.30	Papežka	P
52. ne	19.30	Papežka	D/E7
62. po	19.30	Papežka	A1/AB1
72. út	19.30	Papežka	A2/AB2
82. st	19.30	Papežka	A3/AB3
92. čt	19.30	Papežka	A4/AB4
102. pá	18.00	Papežka	
112. so	19.30	Papežka	A6/AB6
122. ne	18.00	Papežka	
142. út	19.30	Jméno růže	Z/T2012
152. st	18.00	Jméno růže	
172. pá	19.30	Kvítek z horroru	
182. so	19.30	Kvítek z horroru	
192. ne	18.00	Kvítek z horroru	
222. st	19.30	Jazz Side Story	
232. čt	19.30	Jazz Side Story	zadáno
242. pá	18.00	Jazz Side Story	
282. út	19.30	Papežka	E2/C2
292. st	19.30	Papežka	

PROGRAM BŘEZEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.3. čt 19.30 Vykřiky do tmy	A4
2.3. pá 19.30 Cid	A5
3.3. so 19.00 Dokonalá svatba	zadáno
4.3. ne 19.30 Cid	E7
5.3. po 19.30 Cid	AB1
6.3. út 19.30 Cid	AB2
7.3. st 19.30 Sugar! (Někdo to rád horké)	
8.3. čt 11.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	zadáno
8.3. čt 18.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	PP1
9.3. pá 19.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	zadáno
10.3. so 19.30 Vykřiky do tmy	AB6
11.3. ne 18.00 Charleyova teta	
12.3. po 19.30 Oidipus král	R12
13.3. út 18.00 Tři sestry	PPP
14.3. st 18.00 Tři sestry	P18
15.3. čt 19.30 Mojžíš	AB4
16.3. pá 18.00 Dokonalá svatba	
17.3. so 19.30 Oidipus král	A12
18.3. ne 19.30 Oidipus král	M12
19.3. po 19.30 Dokonalá svatba	
20.3. út 19.30 Zkrocení zlé ženy	
21.3. st 18.00 Zkrocení zlé ženy	
22.3. čt 18.00 Zkrocení zlé ženy	
23.3. pá 19.30 Zkrocení zlé ženy	C5
25.3. ne 19.30 My Fair Lady	obnovená premiéra
26.3. po 19.30 My Fair Lady	
27.3. út 18.00 My Fair Lady	
28.3. st 19.30 My Fair Lady	
29.3. čt 18.00 My Fair Lady	
30.3. pá 19.30 Zkrocení zlé ženy	E5

1.3. čt 19.30 Papežka	C4
2.3. pá 19.30 Papežka	C5/E5
3.3. so 15.00 Papežka	
3.3. so 19.30 Papežka	
4.3. ne 18.00 Papežka	
5.3. po 19.30 Papežka	
6.3. út 18.00 Papežka	
10.3. so 14.00 Sněhurka a sedm trpaslíků	
10.3. so 18.00 Sněhurka a sedm trpaslíků	
11.3. ne 14.00 Sněhurka a sedm trpaslíků	
11.3. ne 18.00 Sněhurka a sedm trpaslíků	
12.3. po 11.00 Sněhurka a sedm trpaslíků	zadáno
23.3. pá 14.00 Divá Bára	
23.3. pá 19.30 Divá Bára	A5/AB5
24.3. so 19.30 Divá Bára	P
25.3. ne 19.30 Divá Bára	D/E7
26.3. po 19.30 Divá Bára	A1/AB1
27.3. út 19.30 Divá Bára	E2/C2
28.3. st 19.30 Divá Bára	A3/AB3
29.3. čt 19.30 Divá Bára	A4/AB4

Donna W. Cross, Dennis Martin: **PAPEŽKA**

Podle světového bestselleru americké spisovatelky Donny W. Cross Papežka, který vyšel ve více než třiceti jazycích a podle kterého byly natočeny již dva celovečerní filmy, napsal mladý německý muzikálový skladatel a textař Dennis Martin (autor inscenací Elizabeth a Bonifatius) muzikál vyprávějící téměř neuvěřitelný příběh – legendu o ženě, která v polovině devátého století usedla na papežský stolec. Mladinká Jana je dívkou, jež se zcela vymyká svému okolí i zažitým představám o ženách, jejich možnostech i poslání. Je výjimečně chytrá a talentovaná. Nejprve se jí, proti všem tehdejšími zvyklostem, dostává i jako dívce legálního vzdělání. Následně pak může v převleku za svého nešťastné zabitého bratra pokračovat v učení. Samozřejmě že je kvůli tomu neustále na útěku, a tak její cesta pokračuje až do Říma, kde se stává nejprve léčitелеm nebohých, až se nakonec stane lékařem samotného papeže a následně i jeho nejbližším rádcem. Když papež násilně umírá, stává se Jana–Jan jeho následnicem. Milují ho především prostí lidé – chudí a nemocní, kterým obětuje své osobní štěstí. Přesto však i ona podléhá lásce a jak o této legendě vyprávějí dochované středověké obrazy, je nakonec prozrazena v okamžiku, kdy porodí dítě. Ačkoli se katolická církev ve středověku snažila všechny důkazy o tomto příběhu zničit a onu historiku prezentovat pouze jako středověkou fantazii, není dosud zřejmé, zda skutečně nešlo o historickou postavu. Navíc dodnes existuje formální zkouška pohlaví nově nastupujícího papeže. Jedná se o nebyvalý příběh plný tajemství, vášní, touhy po vzdělání i obětování se. Naše divadlo uvádí muzikál jako druhé na světě v české premiéře.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Holišová nebo Svetlana Slováková, Ladislav Kolář, Petr Gazdík nebo Robert Jícha, Aleš Stanina, Igor Ondříček, Johana Gazdíková nebo Ivana Vaňková, Stanislav Slovák, Jakub Przebinda, Rastislav Gajdoš, Lenka Janíková nebo Mária Lalková, Milan Němec nebo Lukáš Vlček a další.

Howard Ashman, Alan Menken:

KVÍTEK Z HORRORU

Květinářství pana Mushnika je zapadlý krámk, kam málokdy zavítá zákazník. I proto je jeho majitel nevrlý a málokdy se usměje na své dva pomocníky – zbrklého nauvu Seymoura a sladkou, životem pronásledovanou Audrey. Vše se však změní, když Seymour jednoho dne, právě během zatmění slunce, koupí v jednom exotickém obchodě zvláštní rostlinu. Rostlinu, kterou ještě nikdy neviděl, jejíž jméno nenalezl v žádných moudrých knihách, rostlinu, jež zavíní změnu v životech všech přítomných. Seymour jí pojmenuje Audrey 2, na počest dívky, s níž se denně potkává a kterou platonicky miluje, která však chodí se sadistickým stomatologem Orinem. Stačí malá chvilka, kdy se ve výloze květinářství tato zvláštní rostlina objeví a rázem se dveře obchodu neotrhnou. Pokladna se začíná plnit, ale Audrey 2 začíná vadnout, dokud Seymour náhodou nepříjde na to, po jaké vláze jeho kytička touží. Lidská krev! Seymour pro ni začne shánět potravu, květina roste, celý svět se o zvláštní rostlinu zajímá, její majitel se

stává slavnou osobností a snaží se tajit, jakou přerou vlastně vypěstoval.

Muzikálovou černou komedii vytvořili Howard Ashman (libreto) a Alan Menken (hudba) podle nízkorozpočtového amerického filmu z roku 1960. Autoři příběh upravili, připsali rock'n'rollovou hudbu ve stylu 60. let a uvedli v roce 1982 na off-Broadwayi. Od té doby se muzikál proslavil po celém světě a v roce 1986 se dočkal i své slavné, filmové verze v režii Franka Oze.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Lukáš Janota nebo Jakub Uličník, Tereza Martinková nebo Svetlana Slováková, Hana Holišová nebo Ivana Skálavá, Zdeněk Bureš nebo Miloslav Čížek, Martin Havelka nebo Igor Ondříček, Dušan Vítáček, Marta Prokopová nebo Michaela Horká a další.

Umberto Eco: **JMÉNO RŮŽE**

Františkánský bratr William z Baskervillu spolu se svým žákem, mladým novicem Adsonem z Melku pátrá po okolnostech záhadných úmrtí, k nimž dochází během několika listopadových dnů roku 1327 v jednom nejménovaném opatství v Itálii a které úzce souvisí s největší knihovnou tehdejšího křesťanského světa. Chce-li William z Baskervillu přijít záhadě na kloub, musí se vzepřít autoritě církve, Svaté inkvizice i čelit temnému spiknutí mnichů v opatství, musí se zkrátka spolehnout jen na svůj důvtip a inteligenci... Vášnivým a magickým příběhem proniká divák do tajů středověké vzdělanosti i středověké politiky, do milostných vytržení, do věru hlubinných duchovních prozření i smyslné rozkoše...

Režie: Petr Kracik

Hrají: Viktor Skála, Vojtěch Blahuta, Zdeněk Junák, Ladislav Kolář, Rastislav Gajdoš, Stano Slovák, Lukáš Vlček, Jaroslav Matějka, Michal Nevěčný, Miloslav Čížek, Igor Ondříček, Jiří Mach, Martin Havelka, Radek Láska a další.

Arthur Laurents, Leonard Bernstein, Stephen Sondheim: **JAZZ SIDE STORY**

Slavný americký muzikál A. Laurentse, L. Bernsteina a S. Sondheimova West Side Story hrajeme na scéně MdB se značným ohlaselem již patnáct let (premiéra 1996 v režii Stanislava Moši) a má za sebou 650 úspěšných repríz po celé Evropě. Posláním koncertního představení JAZZ SIDE STORY v režii Petra Gazdíka je vzdát hold velkému dílu prostřednictvím zpěvu (vokální instrumentace Karel Škarka), hudby (aranžér a dirigent I. Vavrda), tance (choreografie P. Macháčková) a filmových projekcí (D. Černák a P. Hloušek) vytvářejících pro diváka a posluchače komplexní podívanou neobvyklé umělecké síly a hodnoty. Dirigent Igor Vavrda bravurním způsobem propojuje přímo na scéně hráče orchestru MdB a přední české i slovenské jazzové hudebníky. Nejen v současné době obvyklé vidět na jevišti několik desítek hudebníků s baletem, sborem, sólisty a projekcí... – a kromě toho všeho – ten příběh a ta hudba!

Režie: Petr Gazdík

Zpívají: Ivana Vaňková, Petr Gazdík, Radka Coufalová, Jiří Mach a další

Hraje: Orchester Městského divadla Brno.

RODINNÉ STŘÍBRO

LUKÁŠ JANOTA

*S Jiřím Machem
a Svetlanou Slovákovou
v muzikálu
Probuzení jara,
režie: Stanislav Moša*

Když před necelým půlrokem vyšlo v Dokoránu povídání s Lukášem Janotou, točilo se hlavně okolo práce a boomu muzikálových rolí, které ho potkaly v rychlém sledu za sebou. Od nového roku zkusí po nějaké době znovu i činoherní roli v historickém dramatu Cid (premiéra 11. února). Tentokrát mladý sympatický herec v rozhovoru přiblíží, jaké měl dětství, z jakého prostředí pochází a co ho jako kluka formovalo.

Lukáš Janota Dospěl jsem tak nějak rychle

Jste původem ze Zlína. Z jaké pocházíte rodiny?

Jsmo taková hodně muzikantská rodina, skoro všichni byli hudebně nadaní. Dědeček hrál dlouho v dechovce, babička zase milovala cimbálku a znala všechno, co zaznělo z rádia nebo televize. Její přehled v klasice mě dodnes fascinuje! Táta vystudoval konzervatoř,

a tím se v naší rodině stal prvním studovaným muzikantem. Máma od malička zpívala, tancovala, zakládala různé taneční skupiny a vůbec byla velmi kreativní. Nic na profesionální úrovni, ale bavilo ji to. Táta vždycky tvrdil, že mamka slyší líp než on. Tak jako já tvrdím, že moje sestra by byla výborná zpěvačka, kdyby se tím zabývala... Bratranec Petr mě zase jednou poprosil, abych mu ukázal pár akordů na kytaru, a za dva měsíce byl lepší

než já po třech letech. Zpíval písničky Stinga jakoby se nechumelilo a vůbec si neuvědomoval, že rozsahově a interpretačně je na tom líp než mnoho profíků. Dnes je z něj právník... Druhý bratranec, který byl vždycky takový tichý a nenápadný, hrál jako kluk na kytaru. Postupně se z něj stal uznávaný kytarista a nahrál poslední desku s Vlastou Rédlem.

Takže u vás v rodině jste podědili hudební nadání snad všichni!

Je pravda, že se u nás pořád zpívalo. I díky tomu jsem měl krásné dětství. Vydrželo mi to docela dlouho a měl jsem pocit, že většina mých vrstevníků se neustále potýká s nějakými problémy, které se mně, díkybohu, jaksi vyhýbají. Potom se ale můj táta zamiloval, odešel od mámy a bylo po idyle... Dnes se tomu pousmívám, ale i když mi bylo už přes dvacet, došlo k něčemu, co jsem nečekal. Celá rodina se najednou rozpadla. Máma zůstala sama se mnou a mou starší sestrou Kateřinou a mám pocit, že za rok zestárla o deset let. Já jsem tak nějak rychle dospěl a nastoupil do Brna na JAMU...

Co si dnes vybavujete, když vzpomínáte na Zlín a místa vašeho dětství?

Jako kluk jsem trávil spoustu času u babičky v Malenovicích. Mají s dědou domeček asi padesát metrů od lesa. Příroda kolem malenovického hradu je skvostná a mám odtamtud samé nádherné vzpomínky. Později jsem z lesa přesídlil do městského života sídlišť a panelákových chodníků. V lese jsem se učil různé zásady zálesáctví a zábavné hry, ve městě zase kouřit první cigarety a vymýšlet, kde sehnat peníze, abychom si mohli v partě koupit třeba pivo nebo víno. Bylo to vzrušující a měl jsem pocit, že někam patřím. Poznal jsem spoustu zajímavých lidí a osudů. Z některých jsou dnes architekti, umělci nebo úspěšní podnikatelé, někteří jsou v kriminále anebo už nejsou mezi námi...

Už jako desetiletý kluk jste si taky zahrál ve filmu, například Potkal jsem ho v ZOO, Medvědi nic nevědí, Artuš, Merlín a Prchlíci. Jaká to byla zkušenost?

Úžasná, přál bych ji každému. Vlastně jsem strávil dvoje prázdniny natáčením. Tehdy jsem si připadal jako v pohádce a vlastně jsem tak trochu byl. Těžko se to popisuje. Všichni se k nám chovali, jako bychom byli poklad, snášeli nám modré z nebe, jen abychom měli dobrou náladu a spolupracovali. (smích) Podíval jsem se na místa, kam se normální člověk nedostane, a užíval jsem si každou minutu.

Už tam jste taky nasbíral i první herecké zkušenosti, ne?

Těch jsem si bohužel moc neodnesl, protože v takovém věku si to člověk ještě moc neuvědomuje. Dělal jsem zkrátka jen to, co mi paní režisérka řekla. Vzpomínám si na pár okamžiků, kdy mi třeba vyloženě něco nešlo přes pusku a vůbec jsem nevěděl, co s tím. Prostor pro diskuzi nebyl a ani mě to samozřejmě nenapadlo, tak jsem to prostě udělal, jak jsem nejlíp dovedl. Když sleduji filmy třeba s Tomášem Holým, vždycky si vzpomenu na sebe a s údivem sleduji, čeho byl schopný.

Jak často dnes do Zlína jezdíte?

Myslím, že se situace pomalu stabilizovala a vztahy jsou umírněné. Do Zlína moc nejezdím, protože mám dost práce, tak to prostě je. Teď se spíš soustředím na to, abych si vytvořil vlastní domov a rodinu a celé to tak nějak stabilizoval. Myslím, že v Brně jsem pro to našel ideální podmínky.

K době, kdy jste žil ve Zlíně, se váže ještě jedna událost ve vašem životě: v roce 2005 jste se zúčastnil soutěže Česko hledá SuperStar. Co vám toto dalo?

Další dobrou zkušenost. Poznal jsem několik

***S Alenou Antalovou
v muzikálu
Kvítek z horroru,
režie: Petr Gazdík***

skvělých lidí, se kterými se stýkám dodneška. Zjistil jsem, že pokud chce člověk vytvořit nějakou trvalejší hodnotu, musí tomu věnovat víc času než jen jednu sérii SuperStar. Taky jsem zjistil, že neumím zpívat. I když myslím, že jsem se tehdy cítil soudem poroty dotčený. Dnes vím, že měli pravdu. Uff... Už bych to nechtěl nikdy zažít, ale díkybohu za to. Nebýt SuperStar, nešel bych na JAMU a můj život by se ubíral zcela jiným směrem. Nejspíš bych nepoznal ani svoji nastávající ženu. Jej, to je krásné, že to tak můžu říct...

Prozradíte, jak jste se spolu se Svetlanou Slovákovou „našli“?

Jsmo bývalí spolužáci z JAMU. Když jsem ji viděl poprvé – a na ten moment nikdy nezapomenu – řekl jsem si: „Tak ta v sobě má něco zvláštního“. Žádná láska na první pohled to nebyla. Svetlanka začala vzápětí chodit s jiným spolužákem z ročníku a já jsem se začal pomalu propadat do temnoty. Uvědomoval jsem si, co mám tak blízko vedle sebe, a zhruba tak po roce jejich vztahu jsem byl ztracený a do Svetlanky beznadějně zamilovaný. V tomto duchu se odvíjely následující dva roky. Fungovali jsme jen jako spolužáci a já jsem se jí nemohl podívat do očí déle než jednu vteřinu. Když se Svetlana s Filipem po třech letech rozešli, byl jsem už rozhodnutý, že v sobě lásku udusím a tvůrčím způsobem ji přetavím do básní a písní... (smích) V nejslabší chvíli jsem pak – posilněn alkoholem – učinil přelomovou věc, napsal jí sms a v ní vše podstatné. A bylo vymalováno!

Je pro vztah výhoda, že jste oba herci?

Nejspíš ano. Je těžké někomu mimo obor vysvětlit, o co v divadle vlastně jde. Navíc já jsem typ člověka, který se doma moc nesvěřuje, takže kdybych žil s neherečkou, o mé práci bychom si asi moc nepovídali. I Svetlana to má se mnou občas těžké, protože by chtěla vždycky vědět víc, než jsem jí schopen sdělit. Svetlanka umí líp myslet, já lépe odpovídat. Každý máme něco. (smích)

Přemýšlel jste už někdy, jak by měl v ideálním případě vypadat váš rodinný život?

Představit si to dokážu. Ideálně by to bylo takhle: tolerantní milující partnerka, dvě až tři děti, zdraví, věrnost, stáří, klid...

Dával jste si do nového roku nějaká předsevzetí?

Nějak jsem na to ani neměl letos čas. Možná myslím, že jsem chtěl začít chodit do posilovny nebo něco podobně závažného. (smích) Ale, budu spokojený, když půjde všechno jako doposud.

Pracovně vás teď po sérii muzikálových rolí čeká zase jedna činoherní postava. Jaké bylo zkoušení historického dramatu Cid?

Těším se, protože jsem si moc přál dělat zase činohru. Obsazení je hvězdné, takže je pro mě velká škola hrát po boku Zdeňka Junáka, Viktora Skály, Petra Štěpána a ostatních. Doufám taky, že si najdu svoje místo v rekvošce, tedy rekvizitárně na činohře, a Michal Isteník si mě konečně přestane dobírat, že jsem jenom muzikálista. Díky, Michale! (smích)

Lenka Suchá,

foto: jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl

**S Kateřinou Krejčovou
v muzikálu
Kráska a zvíře,
režie: Stanislav Slovák**

RECEPT NA ŠTASTNÉ MANŽELSTVÍ?

Sedíme v krásně zařízeném obývacím pokoji s francouzskými okny a výhledem do kraje. Vytríbený interiér, rustikální a luxusní zároveň. „Zůstaneme raději uvnitř, je přece jen ještě únor“, usmívá se paní KATEŘINA a s pressem servíruje přímo domácí tiramisu, láskyplně pak odhání malého Luigiho hrát si do pokojíčku. Počínaje okouzlejícím vtípal-kem a sympatickým správcem domu a zahradníkem v jedné osobě jménem Grumio jsou tady všichni usměvaví až příliš. O to více jsem zvědavá na pána domu. Už je tady. PE-TRUCCIO je rozený sympaťák, pozdraví, ale ještě než nedočkavě vysrkne šálek pressa, polská pohledem i rukou svou ženu. Vzájemná láska mezi nimi přímo jiskří. Tuším, že je zde něco, co bude čtenářky OnaZítřa zají-mat. Že by onen vytoužený recept na šťastné manželství byl opravdu na dosah?

Pane Petruccio, mottem časopisu OnaZítřa je – „Jakého si dnes vyberete muže, takového budete zítra mít.“ Prozradte mi, proč mys-líte, že si vás žena vybrala?

Ona si mě nevybrala.

Nevybrala... aha. A jak to tedy...

Já si vybral ji.

Mhm... a kdybyste mohl popsat ten oka-mžik, kdy jste ji poprvé uviděl...

PTÁKOVINA JANA ŠOTKOVSKÉHO

To už jsem věděl předtím, že ji chci.

Aha, takže něco jako láska na nultý pohled, že... (Smějí se. Sama.)

Ono šlo hlavně o ty prachy.

Prachy?

Věno. No kvůli tomu jsem si ji vzal. Má bohatýho tátu, že jo. Jaká je, to už mi bylo do-cela jedno. Ale je šik, ne? Nakonec to docela vyšlo. *(Smějí se. Oba.)*

Tuším ale, že vaše manželka před svatbou zrovna náklonností k mužům nehýřila...

Cukala se, no. Ale teď to šlape.

Takže jste si k sobě museli hledat složitě cestu?

Složitě ani ne. Ženská musí poslouchat. Pak už to všechno šlape.

Priznám se, že jsem trochu zaskočená. Čeka-la jsem vzájemné okouzlení, intenzivní magnetismus, vyzářování, charisma, vášeň, které nejde odolat, oboustrannou něhu – a peníze? Věno? „Ženská musí poslouchat“? Okouzlující paní Kateřina že by podlehla to-muhle primitivnímu machismu? Nechápu. Nerozumím.

Paní Kateřino – je pravda, co tady váš man-žel říká?

Ale samozřejmě. On má vždycky pravdu.

Petruccio se zvedne, políbí Kateřinu, ta poli-bek něžně opětuje. Omluví se – od něho je to všechno, „jde se ještě mrknout na kluka, ale ať klidně posedím.“ Nedá mi to.

Prosím vás, paní Kateřino, jen tak mezi čtyřma očima a diktafonem: váš muž...

On je báječný. Jen trošku moc mluví. Ale to nevadí.

Ale to přece...

Všichni chlapi moc mluví. Nechte je mluvit. Pak jsou spokojení. Nic víc v tom není.

Sedí, usmívá se a nabízí tiramisu. Priznám se, jsem z toho jelen (proč musí mimochodem žena být jelen a ne laň? Je to genderově ko-rektní?). Odcházím z toho krásného venkov-ského sídla a nechápu. „Nic víc v tom není“? Ale kde je ten recept na šťastné manžel-ství???

*Giannina Sottiová,
foto: jef Kratochvil*

AKO DOSTAŤ ŽENU DO KLIETKY Skrotenie zlej ženy v Mestskom divadle Brno

Sedemnásteho decembra bola na Činohrenej scéne Mestského divadla v Brne ostatná premiéra v roku 2011. Premiérovo tu uviedli práve novú inscenáciu *Skrotenia zlej ženy*. V réžii dnes už skúseného Stana Slováka (pôvodným vzdelaním herec, doštudovaný režisér, v súčasnosti jedna z opôr MdB) sa vrátila Shakespearova Katarína tam, kam patrí. Dramaturgovia (Klára Latzková a Jan Šotkovský) sa nenechali zlákať modernizáciami, novými výkladmi či dokonca prepisom veľkého autora. Pravda, prihovárajú sa súčasným jazykom (preklad a prebásnenie Jiří Josek), preto verše nie sú tým pravým päťstopovým jambom, ale dialógy krásne plynú a podporujú svižnú dramatickosť textu.

Vidno, že režisér Stano Slovák bol pôvodne hercom. Na hereckom kumšte je založená celá inscenácia. Otca Battistu hrá rozšafne a s noblesou Zdeněk Junák. Katarínu krehká Radka Coufalová. Keď ju porovnáme s Mary Pickfordovou z prvej filmovej adaptácie (1929, réžia Sam Taylor) alebo s Elizabeth Taylorovou z najslávnejšieho Zeffirelliho filmu (1967), tak hneď na začiatku inscenácie zažijeme malý šok. Tie pomerne veľké a pevné filmové Kataríny odrazu vystrieda krehké dievča. Ale nádherne nahnevané. Odrazu v tej hre, vďaka zmeny fyzická, objavíme ďalšie komediálne prvky. A ešte niečo hneď od počiatku objavíme. Ono to v Shakespearovi bolo, ale trochu ukryté pred vykladačmi tejto komédie. Katarínina mladšia sestrička Bianka v podaní Evelíny Kachlíkovej vôbec nie je tou tichučkou a nežnou dcérkou, ktorá „sedí v kúte“. Vlastne je vidno, že sú to sestry, povahy neskrutné (asi po oteckovi?) iba TO každá robí inak. Samostatnú kapitolu by si zaslúžil Martin Havelka v roli sebaistého Pána tvorstva. Muž „každým coulem“ – ozaj ako sa to povie po slovensky...? Každou žilkou...? To nie je celkom presné... Teda Havelka ako Petruccio priam žiaril. Sebavedomím, suverenitou, aj trochu pyšnou a bezdúchou prázdnotou. Mohli sme ho obdivovať aj sa mu smiať. Veď sme v komédii. Jeho mužnosť je skutočná až komická.

Všetky postavy boli vyvážené, dalo by sa povedať, vyčnievali všetky. Či už to boli do Bianky zamilovaní nápadníci Lucenzio (Jakub Przebinda) Gremio (Tomáš Sagher), Hortenzio (Rastislav Gajdoš), alebo krásne zahrany starý pán stvárnený Janom Apollenárom, či Lucenziov otec v podaní Josefa Juráseka. No a sluhovia, ktorí vždy mali u Shakespeara prím, tí tiež hrali s plným komediálnym nasadením. (Alan Novotný, Jaroslav Matějka, Michal Isteník, Jakub Uličník). Ešte aj vdova v podaní Evy Gorčicovej dokazovala starú pravdu, že nie sú malé roly...

Na scéne Jaroslava Milfajta sa dobre hralo, hravo režírovalo. Polkruh poschodového javiska, zakrytý iba ľahkými závesmi, trochu pripomínal onú alžbetínsku dobu londýnskeho divadla Globe. Žiadna ďalšia dekorácia, okrem niekoľkých stoličiek bez operadiel, žiadny nábytok. Ani svetlá nevyužili tú kopu efektov, ktoré moderne vybavená scéna javiska Mestského divadla ponúka. Všetko slúžilo dialógom, pohybu a zmenám mizanscény. Režisér volil iba také prostriedky, aby bol priestor naplnený plynulým herectvom. A režisér volil tiež jednoduché hudobné predely (hudba Karol Cón), ktoré vždy zdôraznili „bodku“ za výstupom.

Na záver iba stručná správa. Kto túži v tejto nervóznej a unáhlenej dobe po príjemnom odpočinku, po dvoch hodinách stráve-

ných sledovaním krásneho herectva pretrkaného humorom, tomu na činohernej scéne Mestského divadla v Brne toto želanie splnia. *Peter Stoličný, www.divadlo.sk, 23.12.2011*

RECENZE PRO ČESKÝ ROZHLAS VLTAVA – W. SHAKESPEARE: ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY

Jako tradiční silvestrovskou premiéru uvedlo Městské divadlo v Brně slavnou komedii Williama Shakespeara *Zkrocení zlé ženy*. V mo-

studování této rozverně komedie, tentokrát ovšem dávkované v míře vrchovaté. Podplacený ženich Petruccio Martina Havelky se s nezvladatelnou Kateřinou nejen nemazlí, ale doslova ji fyzicky zpacifikuje, a to s bravurou cvičeného artisty. Kateřina v podání neméně mrštné Radky Coufalové ale není žádná archaická dračice. Svou vizáží i chováním spíš připomíná docela současnou rebelku, která pohrdá jakoukoli autoritou a společenskými konvencemi a reaguje tak

derním překladu Jiřího Joska ji na Činoherní scéně nastudoval režisér Stanislav Slovák. Zřejmě nejslavnější Shakespearův komediální kus v poslední době na českých jevištích zdomácněl. Z mnoha pokusů o jeho znovuoživení vzpomeňme alespoň nekonvenční inscenaci Daniela Špinara v rámci loňských shakespearovských slavností, v níž titulní hrđinku krotil rocker s elektrickou kytarou. Brněnský tým věděl předem, že s klasicky vystavěným příběhem v dnešní inscenační konkurenci nevystačí.

První oživení přichází hned v úvodu, jenž využívá principu divadla na divadle, který v předloze nabízí dnes častěji opomíjená přehra. Do Padovy přijíždí kočovná herecká společnost, takže než poznáme hlavní postavy, sledujeme jejich představitele v družném a patřičně uvolněném rozhovoru. Teprve poté vstupují na jeviště náznakově kostýmované figury včetně vzpurné Kateřiny i její mladší sestry Bianky, která by se vdávala, ale nesmí, dokud se nepodaří provdat Kateřinu. Další inovační prvek představují krkolomné fyzické souboje, jež sice známe i z jiných na-

i na nepochopení ze strany svého okolí. Svou vizáž tvrdčacky umocňuje černým oblečením a mohutnými botami v pánském stylu. Obsazení komedie je skvělé: vedle ústřední dvojice září např. Tomáš Sagher jako Biančín přestárly nápadník Gremio nebo Evelína Kachlířová jako rafinovaně vypočítavá Biana.

David Kroča, Český rozhlas, 9.1.2012

JEKYLL & HYDE

Nový muzikál na hudební scéně Městského divadla Brno zvedá diváky nadšením ze sedadel, chvílemi zase přibíjí do nich hrůzou.

Sto třicet let starý příběh, vydaný jako nenápadná novela, dostal v roce 1990 muzikálovou podobu.

Traduje se, že skotský spisovatel Robert Stevenson zažil příběh o krutém lékaři ve zlém snu a během šesti dnů napsal *Podivuhodný případ doktora Jekylla a pana Hyda*. Je to týž Stevenson, z jehož pera pochází *Ostrov pokladů*, četba mého dětství. V letech 1908 – 1990 byl příběh zfilmován, ale nikdy se neobjevil na divadle. Až v devadesátých letech do-

Foto: JEF Kratochvíl

2011

SILVESTRY V MdB

zrál jeho čas. Nebo možnosti divadelní techniky spolu s hledáním atraktivních námětů pro muzikály? Nejdříve si troufli v Alley Theatre v Houstonu. Po sedmi letech na Broadway. Autory byli skladatel Frank Wildhorn a textař Steve Cuden. Proti předloze přidali výraznou milostnou zápletku.

Když padla na tiskové konferenci k premiéře otázka, co je to vlastně za žánr, tak Jan Šotkovský (jeden ze tří překladatelů) bez rozmyšlení prohlásil: „Romantický horor.“ Muzikál se hraje po celém světě a má mnoho podob. Brněňští vycházeli z vídeňské inscenace z roku 2001, kde byl v tvůrčím týmu i Caspar Richter, stejně jako v Brně. Když jsme se ho zeptali, jak vidí brněnský soubor, nešetřil chválou. Připomněl také, že nádherná píseň z tohoto muzikálu s názvem *To je ta chvíle* se stává slavnou i ve společenském životě – zahajovala olympijské hry a Billu Clintonovi zněla na úvod jeho volební kampaně.

Ríká se, že každý herec má svou osudovou roli. U Dušana Vitázka je to, myslím, nepochybně právě role Jekylla a pana Hyda. Jako rozpolcená osobnost je naprosto přesvědčivý a divák neví, koho je mu více líto.

Hlavní roli alternuje Petr Gazdík. Jekyllova přítele Milan Němec a Karel Škarka. Prostitutku Lucy alternují Ivana Vaňková a Viktorie Matušovová. Postavu Emma Carew hrají Johana Gazdíková a Hana Holišová. Další obsazení rolí je dlouhé a hvězdné.

U tohoto muzikálu je naprosto úžasná scéna a scénické projekce. Mění se mžikem, někdy ani není možné postřehnout jak. Je to dílo Christophera Weyerse a Petra Hlouška.

Muzikál režiruje Petr Gazdík. Má-li brněnská muzikálová scéna pověst precizních provedení, krásných scén, choreografie i kostýmového vybavení, pak *Jekyll & Hyde* se k nim úspěšně řadí.

Naděžda Parmová,

Blanenské a Boskovické noviny č. 12/2011

JEKYLL A HYDE ANEBO CO UMÍ MODERNÍ PRACOVÍŠTĚ

Dekádu po vídeňském uvedení muzikálu *Jekyll & Hyde* nastudovalo titul ve stejné verzi Městské divadlo Brno. A je toho dost, co diváky může na tomto romantickém muzikálu vábit. Těžištěm zůstává nadčasový příběh Roberta Louise Stevensona *Podivný případ dr. Jekylla a pana Hyde*. Mistrné zpodobnění rozdvojeného člověka od původně laskavého a zodpovědného lékaře k vraždícímu monstru je navíc skutečnou hereckou lahůdkou i velkým oříškem. To aby protagonista nepřeskakoval černobíle z jedné polohy do druhé, aby se tady skutečně odehrála proměna jednoho muže, který v sobě nosí dvě duše a jehož ta horší nakonec zcela pohltí a ovládne.

Dalším cukrketem muzikálu je nasládlé symfonická, až filmová hudba, v níž není nouze o sentimentální duety. A tady je potřeba vyslechnout poklonu brněnskému hudebnímu nastudování Caspara Richtera, pod jehož taktovkou orchestr modeluje dramatické plochy, dává muzikálu šťávu a říz.

Dušan Vitázek v ústřední roli dává představení drajv a je zajímavé pozorovat jeho proměnu z dobrodince posedlého vědou přes svérázného mstitele mordujícího zkažené boháče až k monstru jménem Edward Hyde. Ostatně je to tak trochu jeho one man show. Vitázek si navenek pomáhá svoji bohatou křticí. S culičkem funguje jako lidumil, ale stačí rozpustit a rozcuchat čupřinu, aby se zrodilo zvíře. Režisér Petr Gazdík ovšem nešetří diváka stejně jako protagonista. Brněnský *Jekyll & Hyde* je svižnou podívanou, v níž se jde od jednoho scénického efektu ke druhému. Inscenaci mimořádně pomáhá scéna Christophera Weyerse, která story rámuje siluetami Londýna. Jindy přijde ke slovu stěna se zrcadlovým efektem nebo průhledné ta-

bule s lidským mozkiem. Po dlouhé době brněnská hudební scéna možná až marnotratně ukazuje, co všechno moderní pracoviště umí. V inscenaci Gazdík často využívá pojízdné stoly, jindy scéna vyjede z hlubin jeviště. Zvláštním efektem jsou potom scénické projekce Petra Hlouška. Když se Jekyll zmítaný svým šílenstvím potácí „sám v sobě“, ocitne se Vitázek v efektním tunelu modelovaném přímo do publika zelenými laserovými paprsky a před blouznícím hrdinou ještě rotuje 3D animace velké lidské lebky.

Ale zpět k příběhu. Gazdík jej servíruje s akcentem na romantické rozměry a dává si záležet na rýsování milostných motivů. Díky představiteli hlavní role i výkonům orchestru z představení prýští opojná energie, a to nejen v největším hitu, tedy písni *This is The Moment*, která zahajovala olympiádu v Atlantě a Bill Clinton ji použil jako ústřední motiv ve své volební kampani.

Luboš Mareček, *Literární noviny*, 9.12.2011

SKVĚLÉMU MUZIKÁLU JEKYLL A HYDE KRALUJE DUŠAN VITÁZEK

Městskému divadlu Brno se nový muzikál *Jekyll a Hyde* povedl. Od velké scénické výpravy Christophera Weyerse, která evokuje šedý Londýn konce 19. století, až po výkon orchestru, jenž šlape jako o život pod taktovkou „dábelského“ dirigenta Caspara Richtera. Ten si stejnou podobu nastudování muzikálu *Jekyll a Hyde* od Franka Wildhorna vyzkoušel už ve Vídni.

I dialogy na sebe navazují v tempu až vražedněm, takže je dokáže zvládnout jenom tak „vyhraný“ soubor, jakým v Brně disponuje toliko Městské divadlo.

Podivný případ doktora Jekylla a pana Hydea od Roberta Louise Stevensona měl v muzikálové podobě svou premiéru v roce 1990, do pražského Karlína dorazil v roce 2005 a do Brna premiérově v sobotu.

Režíroval ho zdejší herec i muzikálový zpěvák Petr Gazdík, který se obsadil do hlavní role. Premiéru však moudře přepustil alter-nujícím Dušan Vitázkovi, momentálně největší muzikálové hvězdě brněnského souboru.

Slušňák i zrůda

Na této postavě stojí totiž hlavní díl zážitku z příběhu původně slušného lékaře-badatele, který objeví substanci oddělující dobro a zlo v člověku, aplikuje ji sám na sebe a pak už jen bezmocně sleduje, jak živočišné zlo (Edward Hyde) ovládne i jeho (Jekyllovu) dobrou stránku.

Dušan Vitázek je skvělý herecky i pěvecky, navíc se na něho dobře dívá, zvláště v tak výjimečné dvojroli, jakou skýtá muzikál o člověku, který se ze vteřiny na vteřinu mění z vyděšeného zodpovědného člověka ve zrůdu a naopak.

Hlavně je třeba ocenit pokoru hlavního představitel. Vitázek neexhibuje, soustředěně se odevzdává své roli i celému kusu. Spojením talentu s hereckou inteligencí se z jeho výkonu stává opravdový zážitek. Díky dramatické hudbě a scénáři však brněnský *Jekyll a Hyde* několikanasobně překračuje muzikálové hranice.

Jana Soukupová, *MF Dnes*, 21.11.2011

NAVŠTÍVILI JSME: MUZIKÁL HAIR V REŽII STANISLAVA MOŠI VE VÍDNI

Ve vídeňské Stadt Halle odehrál soubor zorganizovaný firmou ARENA Show and Entertainment GmbH další z velkolepých programů: *Hair*, *The American Tribal Love-Rock Musical*. Asi by nestálo za to zmiňovat se o této akci s až takovým důrazem, kdyby se pod realizaci nepodepsal známý režisér, ředitel Městského divadla v Brně Stanislav Moša se svým týmem.

Konkurz do muzikálu *Hair* se konal v Londýně a režisér Moša si tam vybral ze stovek zpěváků a tanečníků necelou třicítku interpretů. Když jsem se ho ptal, proč hledal interprety právě v Londýně, odpověděl mi svého času, že „nejsou lidi“. Svě vlastní interprety potřebuje na domácí scéně a opravdu kvalitní a komplexně připravené umělce

Foto: Tino Kratochvíl

13. - 16. ÚNORA 2012

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCĚNĚ

u nás nelze najít snadno. Muzikál *Hair* se studoval v Brně, na mateřské scéně MdB. Nutno připomenout, že na evropské turné byli vybráni domácí muzikanti (a těch kvalitních je u nás opravdu dost), které dal dohromady a hudebně vedl dirigent Karel Albrecht. O choreografii se staraly Aneta Majerová a Hana Kratochvilová, asistentem režie byl Stano Slovák. Vystupující jsou pak z různých konců světa, od Jamajky a USA po evropské národnosti, především pak z Velké Británie.

V klasickém barevném programu z muzikálu se hned na první straně dočteme, že jde o Eine Produktion des Stadttheater Brno. Turné nastudovaného muzikálu mělo start v listopadu, ve švýcarském Oltenu. Od prvního prosince představení navštěvuje denně německá města, pak zajíždí na dva dny do Innsbrucku, na den do Salzburgu a zase zpět do Německa, do operou proslaveného Bayreuthu. 12.12. následuje představení v Grazu, 13.,14. ve Vídni... A co bude následovat? Dva dny přesunu, potom opět německá města, 28 představení za 35 dnů. Úctyhodný výkon.

Muzikál *Hair* – *Vlasy* byl vytvořen skladatelem Galt MacDermotem na libreto Gerome Rangiho a Jamese Rada. Jedná se o produkt hippie kultury a sexuální revoluce šedesátých let a některé z obsažených písní se staly hymnami aktivizmu proti vietnamské válce. Muzikál byl ve své době velmi kontroverzní pro používání nádravek, zobrazení užívání nelegálních drog a sexuality, nerespektování americké vlajky i „nahou scénu“ na konci prvního aktu. Ale především, byl to první „rockový muzikál“, který nastartoval celou plejádu dalších, podobného žánru. Už nešlo o modernizované operety jako byla *Oklahoma*, *Lod komediantů* nebo *Hello, Dolly*. Už nešlo ani o dramaticky skloubené silné příběhy, jako byl *Šumař na střeše* nebo *West Side Story*. Hlavním atributem rockového muzikálu je hudba. A ústřední myšlenka, kolem které se hudba, zpěv a tanec vine.

Poprvé jsem muzikál *Hair* viděl rok po světové premiéře, v roce 1969 v Düsseldorfu. Už jsem tušil, že ty chvíle svobody, kdy jsme poprvé mohli cestovat na Západ rychle skončí. A tento muzikál, pro mne doslova s celoživotním zážitkem, byl tak na dvacet let tím posledním, co jsem na západní scéně viděl. Podobně jako v dnešní inscenaci i v tom roce 1969 šlo o mezinárodní obsazení a na scéně hrál český orchestr. Byla to v Československu

populární skupina Mephisto (většina z těch muzikantů se potom domů, za zavřenou oponu, nevrátila.) Byl jsem tehdy šokován otevřeností inscenace – včetně těch naháčů, kteří byt symbolicky, souložili na scéně. Byl jsem okouzlen hudbou i tou krásnou oslavou svobody a volné lásky. MAKE LOVE NOT WAR! nebo FLOWER POWER! Ovšem nejzásadnější a nejsympatičtější myšlenkou „květinových lidí“ byla věta: My freedom ends where the freedom of another begins (Má svoboda končí tam, kde začíná svoboda druhého).

Když jsem byl v osmdesátých letech dramaturgem hudebního divadla v Bratislavě, marně jsem se snažil prosadit *Vlasy* do repertoáru. Marně jsem operoval ideou, že je to dílo proti válce ve Vietnamu, tudíž ideologicky vhodné. Neuspěl jsem. Ministr kultury, básník Miroslav Válek, nebyl žádný hlupák. Dobře věděl, o jakou oslavu míru ve *Vlasech* jde... A pacifismus nebyl v souladu s naší socialistickou ideologií.

To všechno se mi prohánělo hlavou, když jsem seděl okouzlen v hledišti vídeňské Stadt Halle a sledoval muzikál *Hair* už snad podvacáté. Viděl jsem to představení v Praze i v Brně, v Budapešti i ve Varšavě.

Není třeba zdůrazňovat, jak nádherně profesionální byli protagonisté muzikálu. Ale je nutné zdůraznit, že brněnský orchestr nejenom výborně hrál, ale že dělal „srandičkami“ na pozadí scény vynikající kulisu, pocit radosti z hraní, který nebyl zanedbatelný. A práce se světly (všechno led diody – nevěřičně jsem koukal, co se s nimi všechno dokáže), vyplnění mizanscény, neuvěřitelné množství různorodých a přesných choreografických nápadů – to všechno se zasloužilo o nebývalý úspěch inscenace. A publikum? Kromě zastydlých pubertáků po šedesátce, kteří ještě stále fandí ideám hippies (dlouhé vlasy, džíny s šátkem, korálky) se v závěrečném společném tanci k hercům přidali i mladí diváci – a nebylo jich málo, jakoby ta šedesátá léta začala prožívat jakési znovuzrození. Bylo mi nádherně, stejně jako ostatním divákům. A tak nějak jsem se jako obyvatel Brna nadával pýchou. Zkrátka „Eine Produktion des Stadttheater Brno“ !

Peter Stoličný,

www.musical-opereta.cz, 18.12.2011

ZDENA HERFORTOVÁ: ŽIVOT JE NĚKDY RVAČKA

Rodilá Brňačka oslaví Silvestra představením v pražském Divadle Metro. Na konci roku je Zdena Herfortová plná očekávání a těší se, co přinese rok příští.

Nemáte německé předky?

Nemám, i když babička byla za svobodna Pflégrová. A jméno Herfort pochází asi spíš z Anglie a já jsem ho získala. Můj první manžel Karel Herfort byl lékař. Jeho dědeček byl zakladatelem dětské psychiatrie u nás a jeho otec Karel Herfort byl profesorem Karlovy univerzity a odborníkem na žlučedek, žlučník a pankreas.

Když jsme se rozvedli, byli jsme hodně mladí a hloupí, ale já už jsem jako Herfortová hrála. Příjmení jsem si nechala i po rozvodu a hlavně kvůli synovi Tomášovi. Za svobodna jsem se jmenovala Rašková.

Kde jste se narodila?

V srdci Brna v Mášově ulici, ale v Praze jsem měla tatínka, který celý život hrál v Orchestru Karla Vlachy, později také dirigoval v karlínském divadle. Jezdila jsem odmalicka za ním a také za tetou a sestřenicemi. Vnímám Prahu jako vzácné milované dvojče Brna.

Jaká jste byla jako malá holka?

Droboulínka, hubená, taková všudybylka. Myslím, že jsem byla pořád zvědavá a upovídaná. Ráda jsem četla. Kniha pod stromečkem pro mě byla nejhezčí dárek. Jenže maminka mi koupila koncertní křídlo a já jsem se prokousala osmi základními třídami klavíru. Na koncertech jsem vždycky měla strašnou trému. Jednou jsem hrála, když venku byla bouřka a za okny

sálu spadl velký strom. Tehdy jsem si řekla, že je to znamení, abych se nehlásila na konzervatoř. Trémou bych se utrápila.

Tak jste šla na gymnázium?

Ano, tehdy se jmenovalo SVVŠ, střední všeobecně vzdělávací škola, a já chodila na chemicko-fyzikální větev, což bylo příšerné. Pamatuji si akorát

Milan Uhde, Miloš Štědroň, Leoš Kuba: **DIVÁ BABA**

Jaroslav Vostrý: **TRIV TOM**

Zdeňek Merta, Stanislav Moša: **OCÍSTEČ**

Nejvzravnější tvůrci počin

(dramaturgie, scéná, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

František Votvedálek: **MOUZÍŠ**

M. Dvořák, E. Schlimbach, G. Stevens, Ch. Brieniek, H. Holzbecher, A. Friedrichs: **KRASKA A ZVÍŘE**

Andrew Bovell: **VYKRÍKY DO TMY**

Frank Wildhorn, Leslie Brasseur: **JEKYL A HYDE**

William Shakespeare: **ZKROČENÍ ZLE ŽENY**

Dorna W. Cross, Dennis Martin: **PAPEŽKA**

Pierre Corneille: **CID**

KŘÍDLA 2011/2012

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

H₂SO₄, jinak pro mě chemie byla absolutní hrůza a děs. Naštěstí jsem měla báječného klidného učitele, který nade mnou držel ochrannou ruku. Můj mozek to prostě nebral.

Nicméně jste odmaturovala...

Ano, z matematiky, češtiny, dějepisu a ruštiny a šla jsem rovnou na JAMU. Ředitel gymnázia mě zrazoval, že se tam nedostanu, ale já věděla, že jinam nechci a ani nemůžu jít. Jiný život bych za život nepovažovala. Se mnou v ročníku byli například Hanka Zagorová, Vlasta Peterková, Jaroslav Someš, Mirek Středa a další.

Na JAMU jsem studovala v letech 1964 až 1968, byli tam úžasní profesoři a hned jsem získala angažmá v činohře Státního divadla v Brně. Chtěla jsem také zpívat, a proto jsem byla šťastná, když jsem dostávala role i v muzikálech. Třeba v představení *Malované na skle* a později v *Hello, Dolly*, v *Řeku Zorbovi*, v *Radúzi a Mahuleně*. Zpívám dodnes, například paní Brilloulovou v *Mary Poppins*.

Kde teď aktuálně hrajete?

V samých krásných komediích – v Městském divadle Brno – *Brouk v hlavě*, *Mary Poppins*, *My Fair Lady ze Zelnáku*, *Sluha dvou pánů*. V Divadle Metro v Praze *Drahé tety a já*, *Poslední šance*, v Divadle Palace v *Divadelní komedii*.

Čeká vás nějaké další natáčení?

Naposledy jsem točila v brněnské televizi pořad na Silvestra s Pavlem Zedníkem, Janou Paulovou, Tomášem Matonohou, Valinou Zawadskou a Otou Jirákem. Co přinese příští rok, zatím z pověřivosti neprozradím.

Před patnácti lety jste dostala Cenu Thálie za výkon v roli Alžběty Anglické. Změnilo se něco potom? Víc slávy? Víc rolí?

Bylo na mě víc vidět a možná na mě byli víc zvědaví. Samozřejmě že pak přišly další nádherné role, vždyť hned za dva roky jsem byla opět na Thálii v nejužší nominaci za roli Raizy Gurmyšské v *Ostrovského Lese*.

Necítíte se občas v divadle jako loutka?

Herectví je vazalské povolání, ale také úžasný svět zázraků. Měla jsem na ně velké štěstí.

Máte pověst herečky s názorem, ale asi nejste postrachem režisérů?

Potřebuji o roli mluvit a někdy i delší čas. Je tolik fascinujících jevištních variant, které nejdou jen tak rychle objevit a uplatnit. Divadlo je věc předem domluvená.

Ve hře Poslední šance v pražském Divadle Metro hrajete ženu kolem padesáti, která se seznamuje na inzerát. Dala jste si někdy nějaký?

Nikdy. Já bych do toho nešla.

Proč ne?

Víte, já jsem naštěstí lásku nikdy nemusela hledat, ani v mládí. Prostě jsem ji potkala. Pořád jsem kolem sebe měla hodně lidí. Někteří mi rozuměli, jiní ne. I teď se vyskytly láskyplné příležitosti, ale vzhledem k věku to malinko cítím jakoby za paravánem. Celý život jsem se řídila podle divadla a lásky. V muži jsem vždycky hledala životní, těžko vysvětlitelnou oporu, a nevyšlo to. Divadlo zůstalo.

A mimochodem, tu hru *Poslední šance* napsal Gustav Skála pro mě. V momentě, kdy jsem byla tak rozbolavělá a bylo mi tak špatně, že jsem nevěřila, že to zvládnou. Ale on mi věřil. Doposud si to představení velmi vychutnávám.

Dana Kaplanová, Styl, 27.12.2011

PETR GAZDÍK A DUŠAN VITÁZEK:

STŘET DOBRA SE ZLEM JE KAŽDODENNÍ ZÁLEŽITOST

Oba jsou sympatáci. Ani jednomu byste nepřisoudili temné myšlenky.

Jenže o to právě jde: co tají lidské nitro, jaké skryté pohnutky vedou člověka k násilí a zločinu? O tom jsme si v klubu Městského divadla Brno povídali s hercem a režisérem Petrem Gazdíkem (36) a jeho kolegou Dušanem Vitázkem (31).

V těchto dnech se totiž před muzikálovým publikem začne odvíjet jeden z nejpodivuhodnějších lidských osudů všech dob, příběh doktora Jekylla a pana Hyde. Spisovatel Robert L. Stevenson vylíčil konfrontaci pokladné domácnosti londýnského lékaře s hrůzným potracem nočních ulic naprosto geniálně, takže převtělení ambiciózního hrdiny v jeho druhé já pomocí zvláštní drogy šokuje dodnes čtenáře, a nejnověji i diváky, svou věrohodností.

Jste kamarádi, na jevišti budete v muzikálu Jekyll a Hyde konkurenti. Jak vypadá váš vztah režisér a herec?

Dušan: Petr vůbec není konkurent. Na zkouškách to máme těžší jen v tom, že jsme kámoši, že do sebe vidíme. Kdyby tam seděl režisér, kterého neznám, tak dělám, co po mně chce, a držím hubu. S Petrem se pouštím víc do rozepří, možná i zlobím, protože ho chci donutit, aby to dělal podle mě. *(smích)* Zase je výborný, že si nenecháváme nic pro sebe.

Petr: Naštěstí jsem se mohl dohodnout s Dušanem, aby zkoušel především on, když už na mě spadla ta režie, navíc stejně vždycky tvrdí, že si každou roli odehraje nejradši sám. Tak jsem šel na jistotu, kdyby se moje alternace z nějakého důvodu nemohla konat, Jekyll a Hyde nezahynou!

Co je hlavní úskalí, když herec má být v jedné postavě kladas i záporák?

Petr: Vnitřní proměna toho člověka, nikoli vnější. Jak a kdy se stane z aktivního muže vědce extrahované zlo. Tak to popisuje i Stevenson ve svém románu. Ctihodný lékař náhle získává šanci chovat se jinak: zprvu ne vraždit, ale chodit za ženskými, kdy se mu zachce „vyhazovat si z kopytka“, kdy se mu zachce... Ovšem pak se mu proměna začne vymykat, nedělá jen věci společensky neúnosné, ale má zvláštní potěšení z toho, jak dokáže existovat bez soucitu, studu, morálky...

Dušan: Na této dvojroli je lákavé, aby to nebyl striktně klidný pan Hodný a běsný pan Zlý, protože ono je to přesně naopak – rozervaný je seriózní Jekyll. Naopak zločinec Hyde je absolutně klidný, nemá žádné po-

chybnosti o tom, co dělá, natož výčitky z toho, co udělal.

Tento balanc má v sobě každý, ale aby člověk mohl vůbec existovat, musí preferovat dobro. Nebo ne?

Petr: Co nás nutí se zlem bojovat? Nejspíš určitá danost, která je nám poskytnuta nějakou vyšší mocí, věříme, že to dobré se vrací, postupem času se však přesvědčujeme, že se vrací i zlé. Všeobecně je podle mě střet Jekylla a Hyde, dobra a zla, každodenní záležitost.

Dušan: Každý potřebuje ten svůj bod. U jednoho je to Bůh, u druhého Alláh, u dalšího příroda, každý potřebuje takovou tu berličku, i když berlička je v této souvislosti škaredé slovo. Chci tím říct, že někdo hledá rovnováhu v sobě, někdo zvenčí, aby uvěřil, že to tady na Zemi neskončí, že jeho existence má nějaký smysl.

Co vám bere sílu a energii?

Petr: Mnoho věcí... Třeba letošní rok je pro mě neobvykle těžký, zažil jsem víc pohrbů než za celý život. Umírali naši kolegové herci z divadla, postihla nás tragédie s tiskovou mluvčí Lucií Broučkovou, maminkou pětiletého syna. Jejímú autu nedal přednost jiný řidič, na místě zemřela. Byla to moje spolužačka ze základky, jako třeták jsem ji miloval, měl jsem k ní hluboký vztah. Ne že bychom si to spolu říkali, ale vnitřně patřila k lidem, kteří jsou „moji“. Tohle mi opravdu sílu bere.

Jak vypadá váš den premiéry?

Petr: Pokud mám pocit, že je práce hotová a jsem s ní spokojený, jsem v podstatě klidný.

Dušan: Je to poprvé, kdy nejsem celý den v divadle. Oficiální premiéry máme v sobotu, předtím už se hraje před diváky. Ta sobota pak je pohoda. Ráno jdu se psem, naobědvám se, odpoledne si v šatně připravím kostýmy, projdu text. Že bych z premiéry od rána šílel, to ne. Je to docela příjemný den.

A jak vypadá neděle po premiéře?

Petr: Ležím doma, jsem se svými dětmi, někdy taky hraju golf. A chystám se na další představení.

Dušan: Souvisí to s tím, co jsem říkal, že my chlapi konkurenci nepřestujeme. Tak třeba: po premiéře muzikálu *Krása a zvíře* jsme šli hned ráno s kolegou Lukášem Janotou, jako dvě alternující zvířata, k němu stěhovat nábytek.

Jana Bednářová, Květy, 18.11.2011

Tragikomedie o konfliktu lásky a cti

Začátkem ledna 1637 uvedli v pařížském Divadle Marais novinku z pera třicetiletého rouenského advokáta Pierra Corneille, tragikomedii *Cid*. Byl to triumf, který autora po řadě spíše matných úspěchů s komediiemi pasoval na mistra svého oboru. Záhy se v Paříži ujalo úsloví «krásné jako *Cid*». Kavalerii se odvolávali na *Cidovy* souboje, když protestovali proti zákazu, který pod trestem smrti vynesl proti duellům kardinál Richelieu, dámy vedly v salonech (v oněch proslulých centrech preciozity) vzrušené debaty o Jiméně a její lásce k Rodrigovi, vrahu jejího otce... (Dodejme, že Corneille vytvořil dílo čítající dvaatřicet her, ale především *Cid* mu zajistil nesmrtelnost klasika.)

Corneille převzal námět ze španělské hry *Cidovo mládí*, napsané Guillénem de Castro kolem roku 1618. Castrova hra zase vyrostla ze starošpanělských romancí, které historickou osobu z 11. století - kastilského caballera, dobrodruha a pragmatika válečného podnikatství dona Rodriga Díaze de Vivar, nazvaného Araby el Cid («Pán»), přetavily v ideál, ba mýtus křesťanského a národního hrdiny. Z této rozvláčně pitoreskní předlohy rázu vlastenecké podívané Corneille vypustil všechny vedlejší děje, množství romaneskních epizod a soustředil se na vysoce dramatické podání niterného sváru hlavních postav a konfliktu tragicky vzniklého mezi nimi. Don Rodrigo a hraběcí dcera z Gormazu Jiména se milují a zdá se, že jejich láska užž dospěje ke šťastnému završení ve sňatku. Stačí jedna okolnost, a všechno je jinak: Jiménin otec hrubě urazí otce Rodrigova a Rodrigo pomstí otcovu pohaněnou čest tím, že hraběte v souboji zabije. Jiména se dovolává spravedlnosti u krále a ve jménu rodové cti žádá hlavu milovaného Rodriga, Rodrigo naproti tomu nabízí Jiméně svůj meč, aby si sama vzala jeho život... Konflikt lásky a cti jako by před oba milence stavěl neřešitelné

dilema. Ve skutečnosti ovšem Rodrigo ani Jiména nevolí mezi požadavkem rodové cti a mezi láskou. Povinnost k rodu, čest a láska jsou pro ně neoddělitelné. Příkaz cti není pro ně jenom příkazem z vnějšku, nýbrž také příkazem vnitřním, potřebou obstát ve vlastních očích a v očích toho druhého. Právě proto, aby jeden druhého zůstali hodní a aby svou lásku neposkrvnili, nesnížili ztrátou vzájemné úcty, jdou oba s plným vědomím toho, co musí obětovat, za příkazem nadosobní i osobní povinnosti zároveň. A přitom se svým sebezpřekonaním povznášejí na úroveň lidství, která tuto vysokou morálku cti ještě převyšuje.

Za časů descartesovského racionalismu mohl básník ještě věřit, že vůle a sebevláda jsou tím, co dělá člověka člověkem, a že povinnost, rodová a osobní čest, ale i vyšší, nadosobní zájmy mohou právě prostřednictvím vůle a sebevlády vítězit nad individuálně citovým, reprezentovaným láskou. V naší době, prosáklé od teorie po praxi egoismem, v naší totálně relativizující době, kdy pojmy povinnost a čest zplaněly k bezobsažnosti, může Corneillovo skvostné básnické drama těmito myšlenkami nejenom «anachronicky» provokativními a potřebnými, ale i nezbytně podvatnými, překvapivě zasahovat. Vždyť, řečeno s Jiménou, «co je to za život - nemít kouska cti v těle?»

Režie: **Roman Polák**. Scéna: **Pavel Borák**. Kostýmy: **Peter Čanecký**. Hudba: **David Rotter**. Choreografie: **Hana Kratochvilová**.

V titulní roli: **Jiří Mach**. V roli Jimény: **Evelína Kachlířová**. Dále hrají: **Pavla Vítázková, Zdeněk Junák, Viktor Skála, Miroslava Kolářová, Irena Konvalinová, Petr Štěpán, Lukáš Janota, Jaroslav Matějka, Patrik Bořecký, Barbora Musilová, Pavla Princová, Kamil Dvořák, Petr Nebřenský**.

Premiéra: **11. února na Činoherní scéně MdB**.

Jiří Závist

Jana Musilová si našla chvíliku vše Martě Prokopové vysvětlit, Michal Matěj nevěří vlastním očím.

Petr Štěpán přemýšlí co si na něj režisér Stano Slovák vymyslel, že musí nečekaně preludovat na dobře naladěném klubovém piánu.

V pánské krejčovně zkouší Petr Gazdík kostým z dílny Andrei Kučerové, Gerolda do muzikálu Papežka.

Maskérna na Hudební scéně, místo kde se z civilních osob stávají hvězdné muzikálové postavy, Alena Antalová.

Alenka Antalová – Mary Poppins a Dušan Vitázek – kominík Bert, poslední úpravy nezávěrka Nikonu na léta zaznamenaná jejich podobu.

Loni nám Vánoce připomínaly na divadelní dyoraně jen světýlka na stromech, snih jsme čekali marně.

Zdeněk Merta a Michal Štefl u klavíru, hru na klavír má Michal Štefl jako rehabilitaci po nedávné operaci ruky a Merta jako zaměstnání.

STALO SE

Novoročenky v koši nekončí.

Při předávání cen popularity Křídla popřál princípal Payle Vitázkové k narozeninám.

Zrodila se již šestnáctá Divadelní ročenka MdB a na slavnostním předávání Křidel byla pokřtěna.

Zdeněk Junák se nechal přesvědčit, aby si jeden škopek v Technickém muzeu natočil sám.

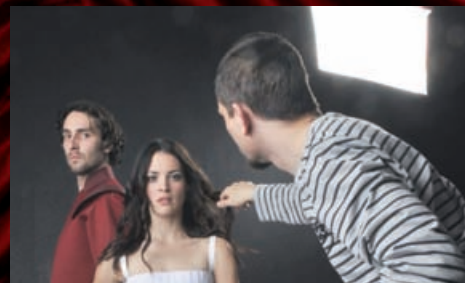
Jirka Mach bude v dramatu Cid toreadorem, v krejčovně tvořili pod dohledem Petra Caneckého jeho kostým.

Po nočním fotografování plakátu na drama Cid se zúčastnění zvěčnili, chybí Petr Hloušek, nestihl doběhnout.

Dramaturgové Klára Latzková a Jan Šotkovský v Technickém muzeu, kde vznikly jejich portréty do foyeru divadla.

Petr Hloušek tvoří !!!

V rockové kapele, která bude provázet muzikál Očistec, nechybí legendární bubeník Jaroslav Záděra.

PARTNEŘI DIVADLA

AutoCont

AQUAdem S.R.O.

ALSTOM

PS BRNO

PSK Group
Dynamická stavební společnost

e-on

BUSINESS CENTRE
VÍDEŇSKÁ

Rexroth
Bosch Group

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN ÚNOR 2012
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

171. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 20. 1. 2012

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Manon Lescaut

Juraj Groch

Mary Poppins a Bert v muzikálu *Mary Poppins* – kostýmy: Andrea Kučerová, foto: jeř Kratochvíl

Alena Antalová, Dušan Vitázek

MARY POPPINS

22. – 24. února na Hudební scéně
JAZZ SIDE STORY

Koncertní představení

Účelem představení Jazz Side Story je především vzdát hold velkému dílu A. Laurentse, L. Bernsteina a S. Sondheima, světově proslulému muzikálu West Side Story, a to prostřednictvím zpěvu, hudby, tance a filmových projekcí, vytvářejících pro diváka a posluchače komplexní podívanou neobvyklé umělecké síly a hodnoty. Dirigent Igor Vavrda bravurním

způsobem propojuje přímo na scéně hráče orchestru MdB a přední české i slovenské jazzové hudebníky. Není v současné době obvyklé vidět na jevišti několik desítek hudebníků s baletem, sborem, sólisty a projekcí... – a kromě toho všeho – ten příběh a ta hudba! To vše v režii Petra Gazdíka, který byl oceněn v divácké anketě Křídla 2010/2011 za svou režisérskou práci hned dvěma cenami.